

Wozem ne!

gib

BORBA

B O R B A

PUBLISHED BY BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

JANUARY-MARCH 1964.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ

Published by The Central Executive Board of The Bulgarian National Front
P.O. Box 2158, Grand Central Station, New York 17, N.Y.

Редакторъ-Основателъ Д-ръ Ив. Дочевъ

Редактира Комитетъ

Година 13 - Брой 1.

Януарий - Мартъ 1964 г.

С В Ъ Т Ъ Т Ъ О Ч А К В А . . !

Отъ

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Председателъ на Българския Национален Фронтъ

Почти двадесетъ години се изминаха вече отъ краятъ на втората свѣтовна война, най-главното оправдание за която бѣ, желанието да се осигури за всички народи свобода и демократично управление. Това не само не стана, но напротивъ, следъ свършването на войната 80 милиона европейци, половинъ Европа, въ числото на която и България, бѣха обречени да живеятъ подъ гнетътъ на кървавият тероръ на червената диктатура.

Всички тия народи, отъ Источна Европа, въ числото на които и нашиятъ народъ, още отъ самото начало поведоха, и до днесъ водятъ, неравна борба за освобождение отъ комунистическото робство. Тия народи живѣеха и живѣятъ съ надеждата, че ще бѣдатъ подпомогнати отъ Западния Демократиченъ Свѣтъ, на първо мѣсто отъ Америка. Декларациитѣ, които бѣха направени отъ най отговорни лица въ Вашингтонъ, преди, въ това направление бѣха опованието на тия народи, че и за тѣхъ ще дойдатъ скоро по свѣтли дни. За съжаление до денъ днешенъ нищо не бѣ направено. Напротивъ, вмѣсто въпроса за освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи да излиза все по на преденъ и по напреденъ планъ и да се приближава къмъ разрешението си, той фактически бива избутванъ на страна и въ забвение. Нѣщо по-вече. Вмѣсто съ течение на годинитѣ потенциала на силитѣ на комуниститѣ, въ срѣвнение съ тия на Запада, да се намалѣва, стана точно противното.

Москва, презъ течение на изминалитѣ почти двадесетъ години, винаги най решително е подпомагала правителствата на своитѣ сателитни държави да закрепятъ своята властъ. Москва не се поколеба да изпрати своитѣ танкови дивизии въ Унгария и да залѣе страната съ кръвъ, но да спаси комунистическия режимъ тамъ. Комунистическиятъ партии въ всички Западни страни винаги получаватъ най голѣма подкрепа, за да разширяватъ влиянието си. Задъ всѣка една революция по разнитѣ краища на свѣтътъ ясно личи подкрепата на Москва. И .. резултата е на лице.

Така ли е на другата страна ? Въ лагера на Западнитѣ страни на които Америка е лидеръ ?

Безспоренъ фактъ е, че днесъ Америка притежава най голѣмият воененъ потенциалъ и е въ състояние, ако го използва, да се наложи на всѣкъде по Земното Кълбо и да гарантира свобода и демокра-

ция за всички народи. Вместо това ние сме свидетели да наблюдаваме какъ Америка, този ГИГАНТЪ, стои съ отпуснати ръце неспособенъ да разгъне силитѣ си или незнаейки какво да предприеме. Ясно - нѣкъде нѣщо не е въ редъ. По продължение на каналитѣ по които трѣбва да мине разглеждането на всѣки въпросъ и да се вземе решение какво да се прави има нѣкъде нѣкой който забавя, пречи или дава погрешно направление, и ГИГАНТЪТЪ, който само съ единъ замахъ би могълъ да помете всичко предъ себе си, стои безпомощенъ.

Червената опасностъ днесъ не е вече въпросъ, който не застрашава непосредствено Америка. Въпросътъ за обезвреждане на тази опасностъ е въпросъ отъ най актуално значение за самата Америка вече. Всѣко едно забавяне или отлагане може да има фатални последици. Крайно време е - СВѢТЪТЪ ОЧАКВА ! щото съ най радикални средства да бъдатъ премахнати пречкитѣ които забавятъ, пречатъ или даватъ погрѣшно направление и ГИГАНТА да се раздвижи, да разгъне силитѣ си и да спаси свѣтътъ отъ Комунизма, докато не е станало КЪСНО !

Комунистическитѣ тълпи за втори пътъ атакуваха

Американската легация въ Софiя .

Преди нѣколко години, подстрекавани отъ самото правителство, комунистическитѣ тълпи атакуваха Американската легация въ Софiя и съ камани изпочупиха стѣклата на зградата. Тогава Америка, като репресалии, скъса дипломатическитѣ си отношения съ Червена България и комуниститѣ трѣбваше години наредъ да молятъ за прошка докато възтановятъ отново дипломатическитѣ си отношения съ Америка.

Когато ставаше въпросъ Америка отново да възтанови дипломатическитѣ си отношения съ Червена България ние предупредихме, че съ комуниститѣ не може да се правятъ честни споразумения и на тѣхъ не може да се вѣрва и че ако Америка възтанови отношенията си съ Червена България нѣма да мине много време когато тя ще трѣбва отново да преживѣе срамътъ нейниятъ престижъ на Велика Сила да не бѣде зачетенъ.

Преди около два месеца, отново, подстрекавани явно отъ самото правителство, комунистическитѣ тълпи атакуваха пакъ Американската легация въ Софiя, като този пътъ не само изпочупиха съ камани стѣклата на сградата, но разрушиха нѣколко отъ легационитѣ автомобили и биха нѣколко отъ дипломатическитѣ чиновници. За обща изненада, Велика Америка, счете, че щомъ като нападателитѣ платятъ разноснитѣ за нанесенитѣ щети инцидента е приключенъ ???

За насъ е непонятенъ този НОВЪ КУРСЪ на политика провежданъ подъ влиянието на разни "прогресивни" елементи въ Вашингтонъ, но за насъ сега е понятно защо комуниститѣ можаха да раздѣлятъ Берлинъ съ камена стена и никой неможа да имъ попречи; защо Куба стана комунистическа база предъ самата врата на Америка и това неможа да бѣде предотвратено; защо ставатъ бунтове въ зоната на Панамския каналъ; защо Занзибаръ стана комунистическа база предъ брѣговетѣ на Африка и така нататъкъ и така нататъкъ ?

" МИРЪ НА ЗЕМЯТА ... "

/ Измамни знамения по хоризонта на новата година /

Отъ

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ

Мюнхенъ - Германия

Годината започна съ благозвучни послания и отъ дветѣ страни на океана, възвестяващи настойчиво волята за миръ и братско сътрудничество между народитѣ, раситѣ и религиитѣ. Папата изненада свѣта съ отлитането си въ светитѣ библейски земи, за да търси духовно единение не само между църквитѣ, а и между вѣрующи и невѣрующи отъ Запада и Истока. Самъ Хрущовъ възвести прекрасна програма за умиротворение, предлагайки спиране надпреварата въ въоръжението, намаление на военнитѣ сили и бюджети, изтегляне на войскитѣ отъ територията на съюзнитѣ държави, създаване на безатомни зони, сключване на пактъ за ненападение и тѣмъ подобни кремлински армагани. Въ новогодишно интервю съ представителъ на една американска телеграфна агенция, той съ подкупваща откровеностъ дори заяви: " Ние жадуваме най-вече за добро съседство, мирно сътрудничество и тѣсно приятелство съ Американскитѣ Съединени Щати. Ако нашитѣ две страни обединятъ усилията си за запазване на мира, то годината 1964 -та ще бѣде несъмнено година на решителенъ завой къмъ единъ по-добъръ свѣтъ."

Печать, радио и телевизия разнесоха тази " блага вестъ " отъ Москва по всички меридиани на земното кълбо, и маса благодушни хора ца по свѣта възликуваха предъ свѣтлитѣ перспективи за траенъ миръ и благоденствие по милостъта на Кремль. Намѣриха се и " еластични " отговорни политици, " прогресивни " публицисти и великомадрени " съветолози ", които побързаха да намѣрятъ въ тази нова мирна офанзива потвърждение за предсказания повратъ въ светската политика. Тѣ се застъпватъ за решителна подкрепа на " примирителния " Хрущовъ отъ страна на Западнитѣ сили срещу злитѣ сталинисти и войнолюбцитѣ отъ Пекингъ, виждайки въ неговото лице дори утрешенъ лояленъ съюзникъ за отбрана на бѣлата раса и западната култура срещу така наречената " желта опасност ". Каква блаженна простота и слѣпота ! Нали така и Рузвелтъ поиска едно време да спасява свѣта отъ хитлеризма съ помощъта на Сталинъ, заради което половинъ Европа бѣ харизана на варварския болшевизъмъ ! Наистина ли е дошло време да му бѣде предоставена сега и другата половина, а отъ тукъ единъ день и цѣлиятъ свѣтъ ? ...

При това, свѣтовната обстановка е днесъ повече отъ ясна и недвусмислена : когато Москва пледира за миръ и международно сътрудничество, тя цели само да санкционира, стабилизира и увѣковечи завокванията си отъ последната свѣтовна война, като узакони заробването на нашитѣ народи. Ако тя пролива днесъ сълзи за президента Кенеди и ржкоплѣска на неговия приемникъ Джонсонъ, то само, защото въ представата на светскитѣ управници тѣзи американски държавници се виждатъ като продължители на политиката на Рузвелтъ, съ чийто подписъ сѣ скрепени Ялтенскитѣ спогодби. Ако въ Кремль дирятъ сближение и приятелство преди всичко съ Америка, то не за друго, а само отъ респектъ предъ нейния атоменъ потенциалъ, който за сега единственъ би могълъ да оспори и застраши руската колониална империя.

Най-отличителен признак на съветската външна политика е нейният неумолим реализъм, независимо дали на кормилото стои Сталин, Хрущов или някой друг. Оценявайки именно решаващото значение на атомното оръжие, в Москва не пожалиха сили и средства в изграждането на съветския атомен потенциал. Благодарение на него, така нареченият СССР, макар вътрешно опрени върху кървавите патерици на терора, набъбна днес до супер - велика сила, която дѣли мегданъ съ Америка и се домогва наредъ съ нея да диктува върху съдбата на народитѣ. Така се стигна до парадокса, свѣтътъ да бѣде изправенъ предъ алтернативата : Атомна война и катастрофа за всички или мирна коекзистенция и гарантиране неприкосновеността на болшевишката тирания надъ заграбенитѣ страни и народи.

Общественото мнение започна да се примирява съ тази мнима дилема, и всѣки, който дрѣзне да отвори дума за освобождение на поробенитѣ и за тѣхното право на самоопредѣление, се обявява за неуравновесенъ фантазьоръ и се изключва отъ достѣпъ въ политическия салонъ на днешното време. Докато подѣлбата на Германия и положението на Берлинъ все пакъ представляватъ още предметъ на разисквания и на дипломатически разговори, въпросътъ за положението и съдбата на нашитѣ страни и народи е фактически снетъ отъ дневния редъ и споразумението отъ Ялта, макаръ многократно нарушено отъ страна на Москва, е на практика потвърдено и прието като задължително за Западнитѣ сили ! Нѣщо повече : насилствено натрапенитѣ комунистически режими въ нашитѣ страни, представляващи фактически безправни руски колонии, се признаватъ и приематъ като представители на заробенитѣ народи, докато така наречената Германска демократическа република съ Валтеръ Улбрихтъ начело съ право не се признава за държавно-правенъ субектъ изобщо. Тукъ изниква въпроса, на какво основание се мѣри въ днешната международна политика съ два различни аршина, или пъкъ някой би посмѣлъ да твърди, че нашитѣ народи доброволно сѣ станали сътелити на Москва и свободно сѣ избрали днешнитѣ си правителства ? А щомъ като не е така, пита се, каква е собствено концепцията на Западния свѣтъ по отношение на заробенитѣ отъ болшевизма народи и къде остава неговата последователностъ и международенъ моралъ ? Защо Обединенитѣ Народи могатъ да осѣждатъ и налагатъ санкции напр. на Южно-Африканския Съюзъ заради раздѣление на раситѣ и да взематъ резолюции за премахване колониалния режимъ на Португалия, а е забранено да се вдигне гласъ за освобождението на европейскитѣ народи отъ руско - болшевишко робство ?!

Между впрочемъ днешната примирителностъ на Хрущовъ и неговитѣ усилия за " джентълменско споразумение " съ Вашингтонъ не сѣ случайни, нито пъкъ признакъ за някаква еволюция на руския болшевиизъмъ, устременъ безспирно къмъ свѣтовно владичество. Мирното съвмѣстно съществуване представлява за Москва при даденитѣ обстоятелства добре дошълъ интервалъ и служи най-добре на съветската политика и нейнитѣ далечни цели. Тази привидно миролюбива политика не е и специално изобретение лично на Хрущовъ, а би се наложила съ желѣзна необходимостъ на всѣки другъ реалистъ на негово мѣсто и то по следнитѣ съображения : Надпреварата въ въоръжението и по-специално съревнуванието съ Америка въ развитието на ядренитѣ оръжия се ука за не по силитѣ на Съветския Съюзъ и бѣ на път да изтощи неговия стопанско-финансовъ потенциалъ ; отъ друга страна, кризата въ съветската стопанска система, напрегната до скѣсване отъ бѣснитѣ военни приготовления, доведе до недоимъкъ отъ храни и застрашаваше самото съществуване на режима. Така, посрѣдъ онази прочута алтернатива " атомна война или капитулация предъ волята на Москва ", съ

която Хрущовъ плашеше политическия деца въ Западния свѣтъ, започна да се очертава като изходъ, единъ трети пътъ — този на рухване на болшевишката тирания по силата на органически недѣзи на системата отъ естество да отворятъ пътя за вътрешни възтания и освободителни революции ...

Това бѣха и още сѣ въ сѣщностъ дълбокитѣ причини за трескавата и масивна мирна офанзива, разгнната тѣзи дни съ небивала енергия отъ Хрущовъ. Московското споразумение за забрана на експериментитѣ съ атомни оръжия и грандиозната здѣлка за доставка на пшеница отъ Америка и Канада представляватъ несъмнено първитѣ пробиви на тази коварна офанзива въ фронта на Западния свѣтъ. Главна задача на съветската политика презъ настѣпващата година ще бѣде, да разширява постигнатитѣ пробиви, да да преодолѣе кризата, да заздрави позициитѣ на руската колониална империя и набере сили за слудващия рундъ. Остава да видимъ, дали ръководителитѣ на Запада ще се отзоватъ на примамливитѣ апели на Москва, като подпомогнатъ съ доставки и кредити сега пъкъ гигантския планъ за развитие на съветската химическа индустрия или ще се опомнятъ и навреме пресекатъ коварнитѣ далечни кроежи.

Не по-малко важно е при това, дали на Европа ще бѣде дадено, да намѣри своето стопанско и политическо единство, като изгради и собственъ атоменъ потенциалъ, за да стане неуязвима и пълноцененъ партньоръ на Америка срещу пристѣпи на варварството, или пъкъ европейскитѣ сили ще останатъ разединени и омаломощени, като обречени жертви на по-късни комунистически агресии. Това сѣ въ сѣщностъ проблемитѣ, очертаващи се по хоризонта на настѣпващата година, които се криятъ задъ димната розова завеса на съветската мирна офанзива. Да се надѣваме, че тѣзи проблеми ще намѣрятъ разрешение, каквото повѣляватъ интереситѣ на цѣлото културно човѣчество.

Новъ опитъ на довчерашнитѣ комунистически колаборатори
да заблудятъ свѣтътъ относно събитията развили се въ
България следъ септемврий 1944.

Така нареченото Асембли офъ Каптивъ Еуропеанъ Нейшънсъ /Събрание на поробенитѣ Европейски Народи/ е издало презъ месецъ Декемврий въ Ню Йоркъ една брошура по случай 15 години отъ декларацията за правата на човѣка въ Источна Европа, приета отъ тази организация, и въ тази брошура се пише по отдѣлно за всѣка една нация какво се е случило при поробването на съответната страна на времето. Както е известно отъ българска страна въ тази организация сѣ назначени / да имъ бере грѣхътъ този който ги е назначилъ / да представляватъ България? Гемето / Георги Димитровъ / и нѣколко довчерашни комунистически колаборатори отъ групата на Гемето. За да прикриятъ своята отговорност и за да заблудятъ свѣтътъ относно събитията въ България тия господа сѣ помѣстили въ спомѣнатата брошура, страница 6, че "комуниститѣ станали господари въ страната/България/ презъ 1948 год. и че следъ това партиитѣ били разтурени; лидеритѣ арестувани или избити; правата на гражданитѣ потѣпкани. Истината въ сѣщностъ е, че комуниститѣ станаха господари въ България на Септемврий 1944 год. когато съ болшевишка помощ поробиха страната и тогава, следъ Септемврий 1944 г. а не следъ 1948 год. станаха масовитѣ избивания и пр. презъ което време Гемето и неговитѣ приятели, сега настанили се въ горната организация, колаборираха въ България съ комуниститѣ и носятъ солидарна отговорност за терора, избиванията и всичко което стана въ България !

ПРОГРАМА ЗА КОНГРЕСА

НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ.

Според решението на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. взето на 1 септември 1963 год. в Клевландъ, 8-мият Конгресъ на Б.Н.Ф. тази година ще се състои в ЧИКАГО, Илинойс, на 9 и 10 май 1964 година.

ПРОГРАМА.

Събота, 9 май 1964 г.

8 ч. сутр. Пристигане, регистриране и настаняване на делегатитѣ и гоститѣ в "Българския Домъ".

1 ч. с.п. Откриване на Конгреса.

Изборъ на бюро и комисий.

Доклади на председателя, секретаритѣ, касиера и К.К.

Разисквания по докладитѣ.

Освобождаване на Ц.У.С. и К.К. отъ отговорностъ.

5 ч. с.п. Прекратяване на заседанията.

7.30 ч.в. НАРОДНА ВЕЧЕРИНКА в "Българския Домъ"

8 ч. ввч. Адреси на гоститѣ и четене на поздравленията.

8.30 ч.в. БЪЛГАРСКА ВЕЧЕРЯ /Гергьовско агне съ червено вино/.
Забавления. Хора. Танци.

12 ч. п.н. Край на първия ден на Конгреса.

Недѣля, 10 май 1964 г.

10 ч. сутр. Откриване на втората сесия на Конгреса

Доклади на комисийтѣ.

Разисквания по докладитѣ.

Приемане на резолюцийтѣ.

12 ч. пл. Обѣдна почивка.

1 ч. сл. Изборъ на новъ Ц.У.С. и К.К.

Довлади по бъдеща дейностъ

4 ч. с.п. Закриване на 8-мия Конгресъ на Б.Н.Ф.

Презъ цѣлото време Главната Квартира на Конгреса ще бъде:

" BULGARIA HOUSE " 2116 W. Roscoe st.

Tel: 348-8088

Отъ Конгресния Комитетъ.

ОТНОШЕНИЕТО НА КОМУНИЗЪМА КЪМЪ МИРА И ВОЙНАТА

отъ

Стоянъ Ст. Николовъ
Торонто-Канада

Пазителъ или рушителъ на свѣтовния миръ е комунизъма ? Какво е отношението му къмъ войната - теоретически и фактически ? Миролюбиви или военнoлюбиви сѫ комунистическитѣ държави, между които двете гигантски страни - Русия и Китай - сѫ отъ първостепенно значение за опазване или подкопаване на свѣтовния миръ ?

При съвременното групиране на свѣта въ два противоположни лагери - свободно демократически и комунистически - раздѣлени съ желязни и бамбукови завеси въ преносенъ, но напълно реаленъ смисълъ на думата и съ Берлинската стена въ буквалния смисълъ на затворническа ограда около поробенъ отъ комунизъма народъ ; при съвременното взаимно въоръжаване съ хидрогенни бомби въ състояние да изпепелятъ свѣта; и при непрекъснатото избухване въ все повече страни по земята на "мѣстни" войни, всѣка искра отъ които може да опожари свѣта - запаването на мира се налага несъмнено като проблемъ номеръ едно за цялото човѣчество. Ние, които имаме привилегията да живѣеме въ свободния демократиченъ свѣтъ и познаваме отъ близо мирoлюбието му въ съвременния му стадий на развитие, особено мирoлюбието на великия американски народъ, всички знаемъ, че въпрѣки комунистическата пропаганда за "империализъма" на "войнственния Пентагонъ", мирътъ не е застрашенъ отъ Бѣлия Домъ, а напротивъ отъ тамъ се полагатъ свръхусилия за неговото опазване. Понѣкога отъ тамъ се е поемалъ дори риска отъ ходове, които бъдащето е заплашало съ цената на нови още по-тежки жертви за опазване на мира, както бѣ случаятъ, напримеръ, при Корейската война, Берлинския въздушенъ мостъ, Унгарското възта ние, Кубанскиятъ десантъ и др. Следователно, за насъ опазването на мира се слага само въ рамкитѣ на комунистическото отношение къмъ проблема за война или миръ, т.е. въ зависимостъ отъ ходоветѣ, съ които Съветскиятъ съюзъ или Китай могатъ да изненадатъ свѣта и да наложатъ войната "въ името на запаване на мира". Поради това, изясняването на теоретическото и фактическo отношение на комунизъма къмъ войната е отъ жизнено значение за вземане на правилно отношение къмъ проблема за опазване на мира отъ Свободния Демократиченъ Свѣтъ.

Учението на Марксъ-Енгелсъ-Ленинъ се изгражда, както е известно, върху материялистическата диалектика. Диалектиката, както я опредѣля Ленинъ, е "изучаване на противоречието въ същността на всѣко нѣщо" и стига до "закона" на Марксъ за "единството на противоположноститѣ". Това е законътъ, който опредѣля марксистическото / комунистическото / обяснение на историческия прогресъ и е провъзгласенъ отъ привърженицитѣ на "научния социализъмъ" за универсаленъ и направляващъ както развитието на природата, така и на обществото и мисълта, и който законъ е приложимъ еднакво къмъ миналото, настоящето и бъдащето. Съгласно този законъ, противоречия има навсѣкѣде и всѣкога. Всички противоречия сѫ непримирими и се разрешаватъ само чрезъ борба. Противоречията и борбитѣ за тѣхното разрешение сѫ двигателя, който тика човѣшкото общество напредъ. Противоречието между общественитѣ класи е основниятъ двигателъ на обществения прогресъ. Всички, които се страхуватъ отъ класовата борба и избѣгватъ или отричатъ класовото противоречие сѫ реакционери, контрареволуционери, подържници на задържаша прогреса еволюция и мирoлюбци за приспиване борческия духъ на революцията сре -

щу всъки установенъ държавенъ редъ, извънъ комунистическия.

Очевидно, комунизмътъ като непримиримъ противникъ на мирното еволюционно развитие на обществото и привърженикъ на насилствената му революционна промѣна, е доктринерно войнственъ, нападателенъ и подстрекателенъ къмъ кръвопролитни борби, които, по философията на комунизма, единствено даватъ разрешение на противоречията и конфликтитѣ между човѣцитѣ. "Комунистическиятъ манифестъ" на Марксъ и Енгелсъ, съ който се провъзгласи открито насилието за лозунгъ на комунизма, е, обаче, отъ началото на 1848-та година, т.е. кръгло 70 години преди появяването на първата комунистическа държава. Следователно, войнствениятъ характеръ на комунистическото движение се ограничава по онова време само въ рамкитѣ на гражданскитѣ войни за насилствено сразяване на съществуващия общественъ строй. Така че, отъ това още неможе да се заключи, че основоположницитѣ на комунистическата теория съ вложили военолюбивъ, нападателенъ характеръ и у комунистическата държава въ международнитѣ конфликти. Теоретическото отношение на комунистическата държава къмъ въпроса за мира и войната / международнитѣ войни и свѣтовния миръ / се извлича отъ понататъшното теоретическо развитие на комунистическата концепция за класовото противоречие и класовата борба.

Следъ появяването на комунистическитѣ държави и включването имъ въ международнитѣ отношения и особено въ свѣтовния конфликтъ на "студената война", комунистическата доктрина за класово противоречие и експлоатация на човѣка отъ човѣка се разви все повече и повече въ по-широкитѣ рамки на международнитѣ отношения. Комунистическата теза за "експлоатацията на държава отъ държава" се постави върху същата плоскостъ, на която се разпали преди повече отъ единъ вѣкъ класовата умра за на "експлоатиранитѣ срещу експлоататоритѣ". Комунистическия лозунгъ за нападателно и насилствено въоръжено нападение срещу "експлоататоритѣ" се пренесе и въ сферата на международнитѣ конфликти. Съ други думи, международната война се възприе отъ комунизма като неизбежна за разрешение на международнитѣ противоречия- противоречия между "империалистическитѣ", т.е. свободно демократичнитѣ и комунистическитѣ страни. Както гражданската война бѣ провъзгласена още въ първичния стадий на комунистическата теория като неизбежна за разрешение на "класовото противоречие въ капиталистическото общество", така международната война се възприе въ съвременния стадий на комунистическата теория като неизбежна за разрешение на противоречията между комунистическитѣ и "капиталистическитѣ" държави.

Следъ Ленинъ, Мао Це-тунгъ се наложи като най-истъкнатъ теоретикъ на комунистическия догматизъмъ за неизбежността на въоръжения конфликтъ между комунистическия блокъ отъ държави и свободнитѣ демократични народи. Поради непримиримостта на противоречията, по комунистическата диалектика, между "империализма" на проспериралите западни страни, начело съ Американскитѣ Съединени Щати, и комунизма на сравнително изостаналитѣ източно-европейски държави и особено на азиатскитѣ, африкански и южно-американски страни, комунистическитѣ идеолози, особено сталинитѣ отъ Пекингъ начело съ Мао Це-тунгъ, провъзгласиха не единъ пътъ неизбежността на войната за разрешаване на непримиримитѣ междудържавни противоречия, остраними единствено съ насилие и война. Отъ Пекингъ се отиде дори толкова далече, че въ известния споръ между Съветския Съюзъ и Китай по възможноститѣ на комунистическитѣ държави да водатъ война съ Американскитѣ Съединени Щати при днешния стадий на въоръженостто, Мао Це-тунгъ, за да вдъхне военолюбивия комунистически духъ въ отрезняващитѣ редици на комунистическото движение, нарече

ваенният потенциал на Съединенитѣ Щати "книженъ тигъръ", предѣ който само страхливци и измѣници на войнствения комунизъмъ могат да треперятъ.

Разбира се, въпрѣки идеологичното обосноваване на насилието отъ комунизма и очевидната му нападателна, войнсвена природа не само за разпалване на граждански войни, а и на международни въоръжени конфликти, комуниститѣ, дори и отъ Пекингъ, не преставатъ съ приспивнитѣ си пѣсни на загриженостъ за опазване на свѣтовния миръ и мирно съжителство между странитѣ съ различенъ общественъ строй. Когато въ самия войнственъ комунистически лагеръ се обърна внимание, че "книжния тигъръ" има "атомни зѣби" и, следователно, предизвикването отъ комуниститѣ на свѣтовна война ще се завърши най-вѣроятно съ поставянето край и на "капитализмъ" и на комунизъмъ и на цѣлото човѣчество, боготворениятъ въ Китай теоретикъ на комунизма Мао даде най-характерното за безсмислицитѣ на марксизма "диалектично" разяснение: "Тѣй като всичко въ свѣта е съ двойна природа / което е именно законътъ за единството на противоположноститѣ /, то и империализмътъ и всички реакционери", подѣ което Мао и всѣки комунистъ разбиратъ свободния демократиченъ свѣтъ, "иматъ двойствена природа и тѣ сѣ едновременно истински и книжни тигри". Съ други думи, въпрѣки че американскиятъ воененъ потенциалъ е, обективно, за всѣки здравомислящъ човѣкъ "истински тигъръ", за Пекингъ, Хаваиа и Тирана е книженъ, защото законътъ на комунистическата диалектика повелява въвличането на комунистическитѣ държави въ война съ американския "империализмъ". Противникътъ трѣбва да се възприеме за книженъ отъ комуниститѣ по цѣлия свѣтъ, за да не се плашатъ отъ избиването имъ за завладяване на свѣта отъ комунизма и тържеството на Мао, Кастро и Енверъ Ходжа надъ свѣтовнитѣ развалини. Следователно, безъ огледъ на това, дали "тигърътъ е истински или книженъ", комуниститѣ трѣбва да го приематъ за книженъ и да почнатъ войната срещу Щатитѣ и цѣлия демократиченъ свѣтъ по силата на Мао-Маркс-Лениновата комунистическа диалектика за цѣлостната разруха на свѣта. Трудно може да се стигне до по-силно обосноваване на комунистическото военноподпалвачество отъ това, което самия Мао дава.

Но комунистическата диалектика, както казахме, позволява на комуниститѣ да бждатъ едновременно за мира и войната, тѣй като по марксовия законъ за "единството на противоположноститѣ", всичко въ свѣта е съ "двойна природа" и отъ всичко най-много комунизмътъ е съ две лица: едното на миролюбець за заблуда на свѣта и другото на военолюбець за разпалване на "революционенъ и войнственъ духъ у ма ситѣ". Не биха стигна ли страницитѣ на списанието да се посочатъ безбройнитѣ прояви на тази "двойна природа" на комунизма. Ще се ограничиме само съ припомняне на едни отъ най-новитѣ изявления и апела на Мао Це-тунгъ отъ 12 Януарий т.г. предѣ кореспондента на "Ренминъ Рабао", че всички миролюбиви страни трѣбва да се обединятъ за "противопоставяне на американската политика на агресия и война и запазване на свѣтовния миръ". До тукъ, очевидно, се заема миролюбива позиция. Но тази "миролюбива" политика на комунистически Китай се опровергава веднага отъ самия Мао, който въ сѣщитѣ си изявления се противопоставя на "мирната еволюция въ социалистическитѣ страни", която се насърдавала отъ Съединенитѣ Щати, за да се възстановялъ въ тѣхъ капитализма и завършва изявленията си съ неизмѣната войнсвена заплаха къмъ свободния свѣтъ: "Атомнитѣ и хидрогенни бомби въ рѣцетѣ на американскитѣ империалисти нѣма никогда да уплашатъ народа, който не иска да бжде поробенъ ... Борбата на народитѣ въ цѣлъ свѣтъ срещу американския империализмъ

и неговитѣ лакеи / ключително Съветския съюзъ, споредъ сегашното китайско схващане за Русия- б.н./ ще спечели положително още по-голъми победи! Следователно, и тѣзи "миролюбиви" изявления на Мао Це-тунгъ и апела му за "запазване на свѣтовния миръ" сж само едно-то лице на Янусъ и завършватъ съ противопоставяне на мирната еволюция и мирното съжителство както и съ подстрекаване на миролюбивитѣ народи да не се плашатъ отъ атомни и хидрогенни бомби, а да почнатъ войната за изволюване на "още по-голъми победи", т.е. за поробване на още народи отъ комунистическото оръжие подъ диктатурата на комунизъма.

Понеже въ подкрепа на твърдението за военноподпалвачеството на комунизъма се цитира тука само Мао и като се знае, че въ разри-ва между Русия и Китай, настроенитѣ една срещу друга страни за-стъпватъ противоположни гледища и по въпроса за войната, може лес-но да се стигне до погрѣшенъ изводъ, че въ сжщностъ свѣтътъ не е изправенъ предъ заплаха съ война отъ комунизъма въ неговата цѣлостъ, а само отъ Пекингъ, докато Москва води миролюбива политика и нѣщо повече, води съ себе си почти всички комунистически държави. Изобилие на цитати отъ изявления, речи и статии въ съветския печатъ могатъ да се извлекатъ въ подкрепа на това погрѣшно заключение. Да се спреме само на единъ характеренъ цитатъ изъ единъ отъ най-меродавнитѣ документи на Съветския съюзъ за изясняване на застъпеното отъ него становище по войната и свѣтовния миръ. Цитатътъ е отъ известното официално изложение на съветското правителство отъ 21-ви августъ 1963 г., където се казва: "Кой даде право на китайскитѣ во-даци да оклеветаятъ крайната целъ на международното работническо класово движение -победата на труда надъ капитала- чрезъ твърдението, че пътя къмъ това минава презъ свѣтовна хидрогенна война и че заслужава да се пожертва половината отъ населението на свѣта, за да се изгради по-висша цивилизация върху трупове и развалини ... Ние сме противъ тази чудовищна концепция. Ние сме водили и водимъ неу-морна борба за тържеството на идеитѣ на Марксизъмъ-Ленинизъма за освобождаването на народитѣ отъ всѣка експлоатация и потисничество и за победата на труда надъ капитала съ методи съответни на голѣмитѣ хуманитарни идеали на социализъма и комунизъма". Наистина мъчно може да се формулира по-съкрушително изобличение на военноподпал-вачеството отъ Пекингъ. Но тази "чудовищна концепция" е обоснована съ множество цитати отъ Марксъ и Ленинъ и въ сжщностъ не е нищо дру-го освенъ строго придържанъ къмъ правоверния комунистически дог-матизъмъ на Марксизъмъ-Ленинизъма.

Вѣрно е, съветското правителство казва, че се противопоста-вя на атомната война и по хуманитарни съображения. Откриване на хуманизъмъ въ комунизъма е, обаче, откриване на бяло въ черното ! Подслаждането на комунизъма съ хуманизъмъ е отречено отъ Ленинъ като еретизъмъ и нѣма нищо по-невѣрно отъ приписването на "голъми хуманитарни идеали" у комунизъма. Това го знаятъ много добре идео-лозитѣ отъ Москва и за това лицемернитѣ имъ хуманитарни съображения се загатватъ само мимоходомъ. Истинското и единствено съображение на Кремль да се противопоставя на китайското комунистическо под-палвачество е само това, че при съвременната обстановка на въоруже-нието, Съветскитѣ съюзъ знае, че може много да загуби, докато изо-станалия Китай все още живѣе въ епохата на "Комунистическия мани-фестъ", който считаше, че "пролетариатътъ нѣма друго за губене, освенъ веригитѣ си", като не се държи сметка за човѣшкия животъ. Въ всѣко друго отношение комунизъмътъ на Москва и Пекингъ се покри-ватъ. И двѣтъ централи на свѣтовния комунизъмъ водатъ "неуморна борба, за тържеството на идеалитѣ на Марксизъмъ-Ленинизъма", както

заявява съветското правителство. А диалектиката на Марксизъм - Ленинизма извежда до неизбежната война, която комунистите могат да отлагат джкато противникът има по-здрави " атомни зъби", но и отъ Москва както отъ Пекингъ сж готови да я разпалятъ въ първия моментъ, когато смътнатъ, че с. взели предимство презъ военната сила на противника. Това се потвърди по драстиченъ начинъ и отъ съветския министъръ на войната маршалъ Родионъ Малиновски, който презъ м. февруарий т.г. обвини съветските артисти и писатели въ "преувеличаване на ужасит. отъ войната ... и разпространява на пацифизъмъ и отричане на войната".

Тази несъмнена истина не е, за да се бие тревога, че това което днесъ, можеби, е въ закъснение, утре закъснението ще бжде още по-фатално. Тази истина, разкрита отъ самата комунистическа диалектика, и потвърдена въ Корея, Берлинъ, Будапеша, Куба, Лаосъ, Виетнамъ и навсѣкѣде по свѣта, трѣбва само да не се пренебрегва и да държи съпротивителната сила на свободния демократиченъ свѣтъ готова да отбие всѣки ударъ на изнена да. Ние се се съмняваме, че това се знае, кждето трѣбва, че съдбата на свободния свѣтъ е повѣрена въ сигурни ръце, и се съдбата на поробенитѣ отъ комунизма народи не е забравена.

Б.Р. Въ слудващитѣ страници на списанието публикуваме статията на г-нъ Стоянъ Ст. Николовъ и на английски езикъ поради интереса който тя представлява.

ПОЛИТИЧЕСКА ДИФЕРЕНЦИАЦИЯ.

Д-ръ КАЛИНЪ КОЙЧЕВЪ

Екзекутивенъ директоръ на Българския Националенъ Съветъ.

Много често слушаме да се казва, че българската емиграция е раздѣлена въ единъ хаосъ отъ организаций, партийни групи и групички. Такава една констатация е или плодъ на непознаване действителността или на преднамѣрено преиначеване и извъртване на фактитѣ.

Въ повечето случай тази аргументация-за раздробеността на емиграцията-служи за оправдаване на хора, които не искатъ да подкрепятъ дѣлото за освобождението, но искатъ да търгашествуватъ въ името на идеяла за свобода, правдини и благоденствие на народа ни, или пъкъ този аргументъ е оръжие въ ржцетѣ на опортюнисти, настанили се на служби въ разни чуждестранни агенции и използващи борбата противъ комунизма за лични облаги.

Какво е въ сжшностъ положението на българската емиграция? Тя е раздѣлена въ политически течения, кждето сж се групирани организаций и личности, споредъ връзкитѣ имъ въ миналото, философската обосновка на убежденията имъ, отношението имъ къмъ ежедневнитѣ политически проблеми, свързани съ борбата имъ.

Главно три сж срѣдищата, гдето амиграцията ни е политически ориентирана: около "Българския Националенъ Комитетъ Свободна и Незвисима България", около двореца на Царъ Симеонъ II и около "Българския Националенъ Съветъ".

Въ комитета "Свободна и Независима България" сж събрани хора, чийто минало е близко до Отечествения Фронтъ въ България, който още по врѣмето на Втората Свѣтвна война се съюзиха съ комунистите и на 9 септември 1944 година съ съдействието на червената срмия завзеха властта въ България. Тѣ отпаднаха отъ Отечествения Фронтъ или поради вътрешни противорѣчия или пъкъ, че вече не бѣха потребни на комунистите и тѣ най позорно ги изхвърлиха.

Въ спектъра на политическите учения тѣ се намиратъ налѣво отъ центъра-повечето привърженици на социалистическата концепция за устройството на обществото. Нѣкой отъ членоветѣ на Върховното Управление на този комитетъ се върнаха въ комунистическа България, поради политическия имъ афинитетъ къмъ режима тамъ-нѣкой отново дойдоха на западъ, Богъ знае по чий нареждания и съ какви цели. Комитета "Свободна и Независима България" има евой представител-Д-ръ Г. М. Димитровъ /по прѣкоръ Гемето/, назначенъ изглежда до животъ на този постъ, недаващ нито отчетъ публично, нито пъкъ избиранъ по демократиченъ пътъ. Комитета се субсидира отъ "Свободна Европа" и предъ този институтъ, председателя вѣроятно отговаря. "Свободна Европа" препознава председателя на комитета, а той си назначава и уволнява членоветѣ на комитета-следователно тази формация е напълно авторитарна-организирана отгору надолу.

Друга една срѣда на нашата емиграция е събрана около двора на Царь Симеонъ II. Това сѣ главно хора, които или отъ сантиментални подбуди се чувствуватъ свързани съ монархията или сѣ привърженици на миналитѣ безпартийни режими или пъкъ сѣ хора близки лично на Царь Симеонъ II, като се стремятъ да иматъ Неговото благоволение, да Го съветватъ и да говорятъ отъ Негово име.

Тѣзи хора сѣ по начало антикомунисти и противници на философията социални и економически концепции на комунизма, намиратъ се надѣсно отъ центъра на политическите сили и смѣтатъ, че изпълнителната властъ въ рѣшетѣ на монарха или на Неговитѣ пълномощници има хегемония надъ легислативната и съдебна власти. Несполучливитѣ опити да се създаде едно Българско Представителство около Царя пропаднаха именно поради тази причина, че бѣха назначени лица съ декретъ отъ Царя, безъ да се вземе удобрението на общественитѣ сили.

Хората около двореца, волно или неволно подкрепятъ и въ нѣкой случай провеждатъ политиката на коекзистенция и културни и стопански размѣни съ комунистическите държави, което ги отдалечава все още повече и повече отъ широкитѣ маси на емиграцията ни. Същото се отнася и за хората отъ комитета "Свободна и Независима България".

Третата срѣда въ която е групирана емиграцията ни е "Българския Националенъ Съветъ"-една коалиция отъ партии, организации и групи, привърженици на демократичната парламентарно-представителна форма на управление. Тази е една по нова формация и нейното организиране се наложе поради факта, че нѣмаше срѣдище съставено отдолу нагоре, чрезъ оторизирани представители на отдѣлнитѣ групировки. Организациятѣ, комплектуващи "Националния Съветъ" се смѣтатъ за последователи на последното свободно демократично представителство съ министеръ-председателъ Константинъ Муравиевъ, сѣ отявлени идейни противници на комунизма и всички други диктаторски форми на управление и се намиратъ въ центъра на баланса на политическите ни сили.

Тѣ смѣтатъ, че всѣка една морална или материална помощъ давана на комунистическото правителство въ България е укрепване на робството и експлоатация на народа и че всѣка културна обмѣна, всѣка политика за мирно съжителство заздравява и консолидира комунистическата диктаторска властъ.

"Националния Съветъ" смѣта, че има само една реална политика, която отговаря на възжеланията на поробенния български народъ и това е политиката на освобождение на поробенитѣ отъ комунистичетѣ народи!

Въ свѣтлината на тази квалификация нѣма мѣсто за мислене, че нашата емиграция е разцѣпена. Не-тя си е намерела мѣстото въ тези идейни и организационни срѣди споредъ нейнитѣ убеждения. Това не е разпокъсване на емиграцията-това е обединение на емиграцията въ формации и срѣди-политически и идейно единни. Не може да се говори за обединение на взаимно изключващи се идейни доктрини и организационни структури.

Може да се говори само за координиране на силитѣ въ името на единъ по висшъ идеалъ-освобождението на Родината!

Това, обаче изисква политическа зрѣлостъ, търпимостъ и компромиси-и найважното-решителностъ, праволинейностъ и твърдостъ въ отстояване на народнитѣ интереси и въ провеждането на борбата за сразяване на комунизма и освобождението на нашата Родина България!

наголо - Бил. списък литература
от Г. Пачкиев

13 тлева

Като "втори период" на българската емигрантска литература, може да се смѣта периода отъ германската капитулация до къмъ 1949 година, когато западнитѣ сили отрезняватъ отъ своето прокомунистическо обаяние и официално преставатъ да преследватъ българскитѣ национални емигранти, работящи противъ окупаторитѣ на своето отечество. Следъ масовитѣ арести и избивания въ България до къмъ края на 1945 година, националнитѣ сили въ България почватъ да се поокопитватъ и организирватъ. Исторически ще останатъ: "Първата Легионерска Конспирация", бунта на "Неутраленъ Офицеръ", "Втората Легионерска Конспирация", бунта на "Ханъ Крумъ" и пр. Почва се масово бѣгане въ Балкана и презъ границата, въ Гърция, Турция и Югославия а отъ тамъ за Триестъ, Австрия и Германия. Емигрантскитѣ кадри се засилватъ отъ новъ приливъ на хора. Почватъ да се основаватъ солидни емигрантски групи и организации, като напр. "Български Противоболшевишки Сюзъ" презъ септемврий 1948 г., "Български Клубъ" презъ октомврий 1948 г. "Свободнитѣ Българи" презъ началото на 1949 г., "Българския Националенъ Комитетъ Свободна и Независима България" презъ 1949 година и други по малки групи въ разнитѣ страни въ Европа.

Въ началото на 1950 година се очертаватъ вече две голѣми емигрантски формации: "Български националенъ фронтъ" въ който сж обединени всички национални организации и групи и "Български Националенъ Комитетъ", комплектуванъ въ голѣматъ си частъ отъ членове на лѣвитѣ земеделски групи.

Като първи издания на този "втори период" трѣбва да се смѣтатъ "Листоветѣ 12 на брой, месечно циклостилно издание, издавано въ Залцбургъ отъ Иванъ Дочевъ. Презъ 1948-1949 г. пакъ въ Залцбургъ същиятъ редакторъ издава списанието "България", излѣзло въ 18 книжки. "Българския Клубъ" въ Мюнхенъ издава презъ 1949 г. списанието "Българско Свободно Слово" подъ редакцията на Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, отъ което сж излѣзли само две книжки. Организацията на "Свободнитѣ Българи" започватъ да издаватъ презъ 1949 г. едно много добро списание, редактирано отъ г. Йорданъ Пѣевъ въ Парижъ, подъ името "Възраждане". Д-ръ Г. М. Димитровъ /Гемето/ започва да издава свой вестникъ "Свободна и Независима България" презъ 1949 година, който вестникъ продължава да излиза и до днесъ периодически Български патриоти издаватъ частни свой издания, като напр. списанията "Защита" "Болгаръ" подъ редакцията на Бозбинъ. Съмишленицитѣ на Д-ръ Г. М. Димитровъ /Гемето/ започватъ да издаватъ: въ Германия циклостилизирани листове "Вести", въ Франция списанието "Освобождение" отначало подъ редакцията на Р. Юруковъ, а следъ неговата смъртъ Ц. Баревъ, все презъ 1949 г. Презъ същата година въ Римъ започва да излиза списанието "Емигрантски Вести" подъ редакцията на о. Гаговъ и Е. Тумпаровъ, отначало циклостилно издание, а по сетне печатно. Това списание, много близо по идей до Б. Н. Ф. предтава да излиза презъ 1953 г. Като първо списание въ Южна Америка трѣбва да се смѣта, започналото да излиза презъ 1949 г. въ Бразилия "Осведомителенъ бюлетинъ на Българския Помощенъ Комитетъ" отначалѣ въ Рио де Жанейро и по после вече печатано въ Санъ Пауло, престанало да излиза презъ 1955 г. Редактирано отъ Д-ръ А. Николаевъ.

Като първо списание въ което участвуватъ представители на всички националности поробени отъ комуниститѣ и въ което дѣйно участвуватъ и българи, трѣбва да се смѣта "Антиболшевишки Блокъ на Народитѣ" подъ редакцията на В. Стецко, започналото да излиза презъ 1949 г. въ Мюнхенъ и въ което списание много статей сж написани отъ Д-ръ Д. Вълчевъ, Хр. Статевъ, Д-ръ Ал. Любенковъ и др.

Като първи книги противъ болшевизъма трѣбва да се смѣтатъ: "Новата опасностъ за свѣтовниятъ миръ, червена България" на английски и "Поробена България" на нѣмски отъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, излѣзли презъ 1948 г. въ Залцбургъ. Също: "Десетия пристяпъ" отъ Илия Златаревъ, излѣзла презъ 1949 г. въ Мюнхенъ.

/продължава въ следния брой на БОРБА/.

Като съврѣменникъ на всички по горе описани събития и вземалъ участие въ много отъ емигрантскитѣ списания и вестници, азъ отъ нѣколко години събирамъ материалъ за издаването на една книга "Емигрантска Библиография". Моля всички автори издадели да ми изпращатъ свойтѣ издания срещу заплащане, особено по стари издания, за да бѣде библиографирането правилно и обективно.

Д-ръ Георги Паприковъ.

До кога Западниятъ Свѣтъ ще се опива отъ звуковетъ на Московскитъ Сирени за "Мирно Съжителство" и миръ?

До кога Западниятъ Свѣтъ ще стои въ дефензива? До кога ще се примирява той съ губенето на една позиция следъ друга?

Западниятъ Свѣтъ, единствената упора и надежда на жадуващитъ за Свобода се намира в опасностъ!

Въ борбата си за постигането на крайната си недвусмислена целъ - налагането на комунизма надъ цѣлото земно кълбо - Москва систематически създава свои изходни пунктове: вчера Куба за Латинска Америка, днесъ Занзибаръ за Африка, утре Виетъ Намъ за Юго-Източна Азия.

А Западниятъ Свѣтъ? Опияненъ отъ удобствата на високото материално равнище на животи ламтежъ за трупане на богатства, той си затваря очитъ предъ грозящата го опасностъ! До кога манипулаторитъ на общественото му мнение ще индоктринирватъ послушницитъ си, че щастието на човка се състои въ притежанието на коли, хладилници и телевизионни приемници? Не може ли да се намери нито един между тѣхъ, да вдигне знамето съ пламтящитъ слова "Свобода или Смъртъ" и напомни на забравилитъ се, че надъ всичко стои свободата! Смъртната опасностъ ще расте до тогава, докато не се възстанови въодушевлението и готовността на всички за полагане на ЖЕРТВИ пердъ олтара на Отечеството, а съ това и на Свободата.

Надъ стремежа на личността за материални блага стои дълга и привилегията му да дава жертви и понася безропотно несгоди. Дошло е време Запада да промѣни начина си на животъ - да издигне моралъ, честъ и етика за платеводна звезда въ битието си; не стори ли той това, и продължава по пътя по който е тръгналъ, ще загуби и дветъ: и това, което е останало отъ свободата му, и материалнитъ си блага. Това сѫ горчиви думи, но го заявяваме прямо, ние, които до преди двадесетъ години притежавахме нашата национална свобода и достатъчно материални блага, ние, днесъ стигнали до положение на моралнитъ просяци на софрата на "Свободния Западненъ Свѣтъ". Ние вървѣхме по сѣщия пътъ! Нашитъ отговорни фактори тогава бѣха тоже забравили отговорността, която тѣ носѣха къмъ българския народъ; и за тѣхъ тогава надъ всичко стоеше ламтежа за забогатяване. Тѣ не повѣрваха че сѫ осъдени на гибелъ даже и на 10. Септември 1644 година, когато Червената Армия бѣше вече въ столицата на Царството. Где сѫ тѣ днесъ? Само малцина сѫ въ редоветъ на емиграцията; на останалитъ и гробоветъ не се знаятъ.

Западниятъ свѣтъ ни гледа насъ, неудобнитъ политически емигранти, скептично, безъ довѣрие. Ние сме тия, които ги будиме отъ приятния имъ унесъ - "не продавайте жито на Хрущевъ, омнибуси на Кастро, не признавайте Мао Це Тунгъ" - тѣ не се вслушватъ въ нашитъ слова.

Ние, обаче, пакъ издигаме гласъ и казваме: повѣрвайте ни, отпочнете отявлена борба днесъ, защото тогава, когато **ЩЕ** ни повѣрватъ, ще е вече късно!

Ние, българските националисти, а и всички националисти отъпоробените страни сме готови за жертви и сътрудничество: ние очаквахме и искаме и днесъ помощъ за отпочването на ефикасна съпротива срещу комунистическия режимъ въ поробените страни. Нашиятъ зовъ остава безъ отговоръ.

Западниятъ свѣтъ се дистанцира отъ националните сили - затова ли, защото тѣ сѫ най-безкомпромисните борци срещу възделенията на Москва? Тя знае защо точно тяхъ безмилостно ликвидирва физически. Запада днесъ стига до тамъ, че съ политиката си поставя нагледно национални интереси на народитъ въ услуга на комунизма.

Ние имахме търпение. Чакахме съ години за знакъ на изтрезвяване. Уви, напразно! Ние обаче не се примиряваме съ свършените факти - заробените ни Отечества - не ще се примириме и съ тази самоубийствена тѣпа летаргия. Така не ще продължава. Ние не ще стоиме бездейно предъ приближаващата се катастрофа. Ние, националистите ще преминемъ въ офанзива - ние сме единствените, които знаемъ какъ се води борба съ комунизма, и какъ се изтръгватъ победи надъ него.

Съ умелостъ Москва насочва пропагандата си срещу "фашистите", и западния печатъ съ тѣлостъ приглася въ този хоръ на послушниците на Москва, за които всички, които не сѫ съ тяхъ сѫ противъ тяхъ и фашисти, включая папата, Аденауеръ и гръцкия кралъ. Ние, националните сили, преодоляваме този "фашистки комплексъ", въпреки усилията на Москва. Що е фашизъмъ, и дали ние сме фашисти, единъ денъ историята ще отреди. Дали България ще е Царство или не, българскиятъ народъ ще реши; но ние сме националисти, и заклетии врагове на Москва и заявяваме че ще преминемъ в настѣпление за сразяването и. Тя се страхува само отъ насъ. Тя си спомня, че ако не бѣше идеализма на националистите, комунизма щѣше да установи терора си въ Унгария още презъ 1918 година, въ Испания первъ 1936 година. Хрущевъ и котерията му не сѫ забравили, че презъ последната война половинъ милионъ доброволци отъ цѣла Европа, наречени отъ Запада "колаборатори", се биха на Източния Фронтъ и че всеки трети отъ тяхъ остави костите си по руските степи. Тѣ не бѣха догматици - тѣ се пожертваха за СВОБОДАТА на народите си.

Западниятъ свѣтъ има двадесетъ години време за да стори нещо срещу червената напасть. Резултатите сѫ на лице: руски бази въ Куба, стената на позора въ Берлинъ.

ДО КОГА ЩЕ ЧАКАМЕ?

Времето е назрѣло да последваме примѣра на националистите отъ преди войната, издигнемъ пряпорца съ словата "Свобода или смъртъ" на българския трибагреникъ, координираме борбата си съ останалите националисти въ свѣта и установиме наши, национални Куби и Занзибаръ, за да се сложи началото на отпора срещу болшевишката експанзия, маскирана подъ красивите слова за "мирно съжителство"; за да отпочнемъ съпротивителната борба срещу терора на Москва въ самата ни Родина.

Насъ не ни интересува съ какви епитети ни кичатъ! Ние не ще биеме отбой до тогава, докато от Българската Земя не се изтегли и последния руски ботушъ.

Борисъ Приморски.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXX

Columbus Evening Dispatch

OHIO'S GREATEST HOME NEWSPAPER

Phone—Capital 1-1234

COLUMBUS, OHIO 43216, TUESDAY, DECEMBER 3, 1963

Rio Grande Prof. Found Oswald Quite Reserved

RIO GRANDE, Ohio (UPI)—A Rio Grande College history professor who interviewed accused assassin Lee Harvey

Oswald over a year ago as a counselor for the Travelers' Aid Society said Oswald's story of life in Russia then differed from the one known now.

Spas T. Raiken, who joined the Rio Grande College faculty in September as an assistant professor of history, said Oswald granted him a "reluctant interview" when he returned from Russia.

RAIKEN said he boarded the Holland-America liner "Maasdam" at Hoboken, N.J., June 13, 1962, to talk with Oswald "in the line of duty" as port counselor and social worker for the Travelers' Aid Society.

Raiken said Oswald was extremely reserved in revealing any kind of information about his life in Russia.

The Ohio professor said Oswald talked about working as a "specialist electro technician" in Minsk, Russia, but told Raiken "things were not as rosy as Soviet propaganda promised."

НИЕ ПРДУПРЕЖДАВАХМЕ !!

Не за пръв път Българския Национален Фронтъ предупреждаваше отговорните фактори на американското правителство за подмолната дейност на комунистите във тази страна. Не за пръв път ние изосмъркахме ние американското обществено мнение да взема по твърда позиция в борбата си срещу агентите на Кремъл.

Ние, българските емигранти, които нещитаме на зобстроните си гръбъ ужасите на комунистическите затвори и концентрационни лагери, ние, които виждаме съвсемно да бъдат разстрелявани или обесвани хиляди наши другари, ние виждаме пропастта пред която се изправя нашето ново отечество!

И днесва да дойде голъмата национална трагедия: убийството на Президента на Съединените Щати КЕНЕДИ, са да изловат на яве тъзи наши предупреждания!

Секретаря на Българския Национален Фронтъ — г. Проф. СПАСЪ Т. РАЙКИНЪ, има възможността да интервюира убиеца на Президента, комуниста ЛИЙ ОСВАЛДЪ, при неговото пристигане от Русия. Още тогава г. РАЙКИНЪ предупреждаваше американските власти за неопределеността, противоречията и явно организираното връщане на Освалдъ. От върното сно на Проф. Райкинъ, минал през школата на антикомунистическата борба в България, не можеше да побъгне камуфлажа на прикрития агентъ на комунистите!

Уви! Едва когато куршумите на комунистическия убиецъ проникнаха благородното чело на нашия Президентъ, чакъ тогава отговорните фактори се сетиха за нашето предупреждение! Името на Проф. СПАСЪ Т. РАЙКИНЪ изпълни големите на американските вестници и бѣ удостоено съ най голъмото внимание и респектъ.

Ние още веднъж предупреждаваме: ЛИЙ Освалдъ не бѣ единственият комунистически агентъ в тази страна!

Б.Н.Ф.

Oswald Told Untrue Story of His Soviet Stay, Says Man Who Aided Him On Return

HELPER FOUND HIM EVASIVE AT FIRST

GALLIPOLIS, OHIO

Phone 446-2342

MONDAY, DECEMBER 2

Account of Russian Trip Was Tailored for Use at Home, Informant Believes

By PETER KIHSS

The story of Lee Harvey Oswald's arrival in New York from the Soviet Union came to light yesterday. It was a story of a man first apparently hiding from help and then falsifying his Russian experience to make it look better here.

"It was like pulling teeth to get information out of him," Spas Raikin, then a port counselor and social worker for the Travelers Aid Society of New York, recalled about the man charged with having killed President Kennedy.

What Oswald told Mr. Raikin was this:

He had been a member of the Marine Corps on duty with the United States Embassy in Moscow; he had become acquainted with a Russian girl, married her and renounced his citizenship; he worked as a specialist electro technician in Minsk, but found things were not as rosy as Soviet propaganda promised; it took him more than two and a half years

Oswald Called 'Notorious'

Rio Grande College assistant professor of History talked with Lee Harvey Oswald 17 months before the assassination of President Kennedy.

He is Spas T. Raikin, who, in the summer of 1962, was a port counselor and social worker for the Travelers Aid Society of New York.

A service and casework agency, it was handling repatriation cases under a program for the United States Department of Health, Education, and Welfare. Philanthropy supported the agency.

An article by Peter Kihss in the Nov. 26 New York Times under a Page 14 banner headline revealed that Raikin, 42, boarded the Holland - America liner Maasdam when it docked June 13, 1962, at Hoboken.

As reported in the Times, Raikin said he was under obligation to contact this man. He had been paging him three or four

OSWALD. NOTORIOUS! — The assassination of President Kennedy was the result of a complex conspiracy in the opinion of Spas T. Raikin of Rio Grande College. The conspirators had set up a plan to rescue Lee Harvey Oswald, Raikin thinks, but the rescue failed. As part of his job as port counselor and social worker for the Travelers Aid Society of New York, Raikin interviewed thousands of travelers, including Oswald, whom he called the "most notorious of them all."

He tried talking to Mrs. Os- [Moscow; he had become a

Mr. Raikin, professor at Rio Grande College, said Oswald and his brother had a cottage between the House and the ma of from Bulgaria; he later ties of Switzerland and Ba. He came in 1954 as a citizen. Degree in 1959. Science will degaria in Mr. Raikin, literally such as

THE MESSENGER, Athens, Ohio — Friday, Dec. 27, 1963. — Page 7

Professor Who Met Oswald Doubts Insanity Theory

GALLIPOLIS — Spas T. Raikin, assistant professor of history at Rio Grande College, says it's impossible for him to accept the "current version" that President Kennedy's assassination was "an act of insanity."

Too, Prof. Raikin calls "superficial" and an offense

but I hope these events have taught us a lesson."

"At this point I would not venture a judgment as to whether Oswald acted on instructions, as part of some conspiracy, or whether he acted out his own irrepressible compulsions," Raikin said.

"But," he continued, "My

with Oswald, the accused killer of Kennedy. The Department of Health, Education and Welfare asked Travelers Aid to meet Oswald June 13, 1962, and assist him as necessary.

"I was assigned to meet him and make the necessary arrangements for him and his

ly the department made arrangements for him to proceed to Texas where he had his mother and his brother. (Oswald's ship docked at Hoboken).

"While going through the routine procedures I tried to get some information from Oswald, in a casual conversa-

THE PEACE AND WAR CONCEPT OF COMMUNISM

by

Stoyan S. Nicolov

Former Assistant-Professor of
Law at Sofia State University

Is Communism a defender or a destroyer of the world peace? What is its relation to the war - theoretically and based on facts? Are the communist states peace-loving or warlike countries, among which two giant countries - Russia and China - are of a first-ranking importance for keeping or undermining the world peace?

Under the contemporary grouping of the world in two opposite camps - communist and free democratic - divided by iron and bamboo curtains figuratively but in full real sense, and by Berlin wall - a literally prison stone-fence around an enslaved by communism people; under a mutual armament with hydrogen bombs able to destroy the world completely; and in face of an incessant outbreaking in more and more countries all over the world of "local" wars, a single spark of which can burn down the world - it is quite clear that the problem of problems facing whole mankind in the years ahead is the safeguard of the peace.

We, who enjoy the privilege of living in the free democratic world and are well acquainted with its peacefulness at its contemporary stage of development, especially the love of peace of the great American people, all of us know that in spite of communist propaganda about the "imperialism" of the "martial Pentagon", the peace is not threatened by the White House, but contrary, it makes all possible efforts for keeping the peace alive. Sometimes the American foreign policy took upon itself even the risk of steps which the future had to pay with new and more heavier sacrifices to safeguard the peace, as it was for instance in the Korean war, with the Berlin air-bridge, Hungarian revolt, Cuban invasion etc. Thus, for the free democratic world the problem of preserving the peace is put only in the frame of the communist attitude toward the war and peace, i.e. depending upon the steps by which the Soviet Union or China can surprise the world and impose the war "in the name of preserving the peace". Therefore, an interpretation and elucidation of the theoretical concept and real attitude of communism toward the war is a matter of vital importance for taking just notion of the question how could the peace be preserved by the Free Democratic World.

The teaching of Marx-Engels-Lenin is based, as it is known, upon the materialist dialectics. "Dialectics in the proper sense", as Lenin has said, "is the study of contradiction in the very essence of objects", and it leads to the "law" of Marx about "the unity of opposites". The Marxist-Leninist view is that the law of materialist dialectics, the law of the unity of opposites, is a universal law which governs the development of nature, society and thought, and which is applicable to the past, the present and the future. According to this law, contradictions exist everywhere and at all times. All contradictions are irreconcilable and have to be solved only through struggle. Contradictions and the struggles to resolve them are always the motive force that pushes human society forward. The contradiction in the "class society" is the fundamental promoter of social progress. All those who do not desire but fear struggle, dread change and evade or deny class contradiction, are reactionaries, contrarevolutionaries, supporters of delaying the progress evolution and pacifists lulling to sleep the militant spirit of revolution against any established state-order, but communist.

Obviously, communism is irreconcilable adversary of peaceful evolutionary development of society, and a partisan of a forced by revolution change of it, is doctrinally militant, aggressive and inciting to bloody struggle which, according to the communist philosophy, are the effective means for solving contradictions

and conflicts among the people. The "Communist Manifesto" by Marx and Engels, which openly proclaimed the violence as slogan of communism, is, however, published at the beginning of 1848, i.e. about 70 years before establishing the first communist state. Consequently, the militant character of communist movement is limited to those times only in the frame of civil wars for violent destruction of then existing social order. Therefore, one cannot conclude that the founders of communist theory have incorporated an aggressive warlike character as well as in the communist state for solving the international contradictions and conflicts. The theoretical stand of the communist state towards the question of war and peace (international wars and world peace) is clarified by the further theoretical development of communist concept about the class-contradiction and class-struggle.

After establishment of communist states and their involving into international relations, especially into the world conflict of the "cold war", communist doctrine of class-contradiction and "exploitation of man by man" has been developed more and more in the larger frame of international relations. Communist thesis of "exploitation state by state" was put on the same basis over which communism a century ago inflamed class-hatred between "exploited and exploiters". The communist slogan of aggressive and violent armed struggle against the "exploiters" was transferred on the field of international conflicts. In other words, the international war was recognised by communism as inevitable for solving international contradictions - the contradictions between "imperialist", i.e. free democratic, and communist countries. Like civil war was proclaimed by communism at the very beginning of shaping its theory, as inevitable for solving the "class-contradiction in capitalistic society", the international war was adopted at the contemporary stage of communist theory as inevitable one for solving the contradictions between communist and "capitalist" states.

After Lenin it was Mao Tse-tung who grew up as most outstanding theorist of communist dogmatism about inevitability of an armed conflict between the communist block of states and the free democratic peoples. Because of the irreconciled contradictions between the "imperialism" of the prospered West countries, in the lead of the United States, and the communism of comparatively underdeveloped East-European states, and especially the Asiatic, African and South-American countries, the communist ideologists, particularly the Stalinists from Peking, at the head of Mao Tse-tung, proclaimed many times the war as an inevitable mean for solving the irreconcilable international contradictions. Peking went even so far that in the well known dispute between the Soviet Union and China about the possibilities of communist states to carry on war with the United States, taking in consideration the present armament, Mao Tse-tung, in order to inspire martial spirit in the gradually more and more sober ranks of communist movement, called the military potentiality of the United States "paper tiger", in front of whom only cowards and traitors of the militant communism might tremble. Naturally, although the ideological argumentation of the violence by communism and its evident aggressive, martial nature not only for inflammation of civil wars but also international armed conflicts, communist even from Peking don't stop with their lulling songs of anxiety about safeguarding the world peace and peaceful coexistence among countries with different social systems. When in the very communist camp was drawn attention that the "paper" tiger has "atom teeth", and therefore a provocation by communist of a world war will end most probably with putting an end to "capitalism", communism and all mankind, as well, the warshiped in China Mao Tse-tung gave this typical for the non-senses of Marxism "dialectical" explanation: "Just as there is not a single thing in the world without a dual nature (this is the law of the unity of opposites), so imperialism and all reactionaries", under which Mao and all communists understand the free democratic world, "have a dual nature - they are real tigers and paper tigers at the same time". In other words inspite the fact that the American mili-

tary potentiality is objectively for everybody with common sense a "real tiger", for Peking, Havana and Tirana it is paper, because the law of communist dialectics commands involving the communist states into war with American "imperialism". The communists all over the world have to consider the adversary as a "paper tiger", in order not to be afraid those who have to die for conquering the world by communism and the triumph of Mao, Castro and Enver Hodja over the world ruins. Consequently, regardless of what the "tiger" is - a real or paper-made - the communists have to adopt it as paper, and to start war against the United States and the whole democratic world, according to the Mao-Marx-Lenin communist dialectics for full destruction of the world. It is really hard to achieve a better picture of the communist warmongers than this given by Mao.

However, the communist dialectics, as we pointed out, allows to the communist to be simultaneously for peace and war, because, according to the Marx' law of the "unity of opposites", everything in the world is with "dual nature", and most of all communism is with two faces: the one of peacelover for deceiving the world, and the other of warmonger for enflamation the "revolutionary and martial spirit into the masses." The pages of this magazine will not be sufficient to note merely the immense manifestations of this "dual nature" of communism. We shall only limit with reminder of one of the newest Mao Tse-tung's statement of January 12th, 1964 before the correspondent of "Renmin Rabao" and his appeal to all peaceloving countries to "form the broadest united front to oppose war and to safeguard world peace". Obviously, this is a peace-loving stand. But this "peace-loving" policy of communist China is refuted immediately by the very Mao who in the same declaration opposes the "peaceful evolution in the socialist countries" which has ^{been} pushed by the United States, "in order to bring about the restoration of capitalism there and disintegrate the socialist camp", and ended his statement with the constant threatening towards the free world: "The atom bombs and hydrogen bombs in the hands of the United States imperialists can never cow people not willing to be enslaved ... The struggle of the people the world over against U.S. imperialism and its lackeys", including the Soviet Union, according to the present Chinese conception of Russia, "will assuredly win still greater victories". Evidently, these "peace-loving" statements of Mao Tse-tung and his appeal "to safeguard world peace" are only one of the two faces of Janus, and end with opposing the peaceful evolution and coexistence, as well, with inciting the peace-loving people to start war for winning "still greater victories", i.e. to enslave more people under communist dictatorship by the communist weapons, because there is no reason to be afraid before the atom and hydrogen bombs.

When arguing the assertion of communist warlike, we cited here only Mao, and bearing in mind that in the split between Russia and China, they support opposite points of view about war, it might be easy to draw a false conclusion that actually the world is not before a menace of war by communism as a whole but only from Peking, while Moscow carries on a peace-loving policy, and even more, it leads almost all communist states in the name of such a policy. Abundant quotations of statements, speeches and articles in the Soviet press might be extracted in support of this false conclusion. Let us only stop on one single statement of one of the most authoritative documents issued by the Soviet Union for clarifying its stand about war and world peace. The quotation is from the well known official statement of the Soviet Government of August 21st, 1963, where it is said: "Who gave the Chinese leaders the right to denigrate the ultimate goal of international working class movement - the victory of labor over capital - by asserting that the way to it lies through world thermonuclear war and that it is worth sacrificing half the population of the world in order to build a higher civilisation on corpses and ruins... We are against this bestial conception. We have waged and are waging a tireless struggle for the triumph of the ideas of Marxism-Leninism, for the liberation of

the people from all exploitation and oppression, and for the victory of labor over capital by methods worthy of the great humanistic ideals of socialism and communism". It is difficult to formulate a stronger and more destructive condemnation of Peking's warmongers, indeed. However, this "bestial conception" is argued with quotations by Marx and Lenin, and in its very essence is nothing but strict keeping up to the orthodox communist theory of Marxism-Leninism.

It is true, Soviet Government says that it opposes atom war for humanistic reasons, too. However, finding humanism in communism is to discover white in black. The suggering of communism with humanism is repudiated by Lenin as heresy, and there is nothing more inaccurate than attributing "great humanistic ideals" to communism. The doctrinaires in Moskow know that well, and therefore their hipocrite humanistic reasons are mentioned en passant. The true and only reason for Kremlin to oppose the Chinese warmongers is that at the present stage of armament the Soviet Union is aware it might lose much while underdeveloped China lives still in the epoch of the "Communist Manifesto" which proclaimed that "the proletarians have nothing to lose but their chains", without taking into consideration the human life. In every other respect Moskow's and Peking's communism do not differ. Both centres of world communism "are waging a tireless struggle for the triumph of the ideas of Marxism-Leninism", clearly confirmed by the Soviet government. But the dialectics of Marxism-Leninism leads to the inevitable war which the communists may postpone until the adversary has stronger "atom teeth", and both Moskow and Peking are anxious to enflame it at the first momemnt when they will evaluate that their military potentiality prevails this of their enemy. That has been confirmed by a drastical way from the Soviet defense minister Marshal Rodion Malinovsky who recently (in February, 1964) rebuked Russian artists and writers "for overemphasizing the horrors of war... and accused them of spreading pacifist themes and abstract negation of war."

We emphasized this undoubted truth not to sound alarm that what is maybe today in delay, tomorrow this retardment will be more dangerous, and maybe fateful. This truth, established by the very communist dialectics and confirmed in Corea, Berlin, Budapest, Cuba, Laos, Vietnam and all over the world must only not be ignored and keep the strength of resistance of the free democratic world alert to break any blow of surprise. We don't doubt that the full truth is well known where it should be, that the fate of the free democratic world is trusted in reliable hands, and that the fate of the enslaved by communism people are not forgotten.

QUESTION: What nationality were Adam and Eve?

ANSWER: Russian.

QUESTION: How do you know?

ANSWER: Because they were both naked, had only an apple to eat and thought they were in paradise!

When a new five-story building was finished it was discovered that by mistake no toilets had been installed. What to do with the structure? The solution was simple: The ground floor was turned over to stores. No toilets were needed there. The second floor was given to a kindergarten. No toilets were needed because the children all wore diapers. The third floor was given to ordinary workers for apartments. They would have to run up and down three stories but they were used to inconvenience. The fourth floor was given to pensioners. They were aged and used to using chamberpots anyway. The fifth floor was given to the bosses on the theory they could use the windows. If someone happened to be below it made no difference. The bosses were accustomed to relieving themselves at the workers' cost.

СПОМЕНЪ ЗА

ПОСЛЕДНИЯ БЪЛГАРСКИ МИНИСТЪРЪ ПРЕДСЕДАТЕЛЪ

КОНСТАНТИНЪ МУРАВИЕВЪ

Колю Кондовъ
членъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

Едно име достатъчно добре известно всрѣдъ българската общественостъ, за да бждатъ излишни дълги страници на описания. Мнозина сж проследили нишката на политическия му животъ, за да стигнатъ до датата 2 IX 1944 г., която е върха на неговото самоотрицание и пожертвувателностъ въ името на българскитѣ интереси и независимостъ.

Докато червенитѣ лапи на кървавия комунизъмъ се протѣгаха къмъ България и се решаваше бждащето и, Константинъ Муравиевъ, заедно съ най изтъкнатитѣ водачи на демократическитѣ сили, смѣло поеа кормилото на люлѣщия се държавенъ корабъ и съ последни усилия се опитаха да отклонятъ надвисналата се опасностъ, която само следъ нѣколко дни заля отечеството ни съ кръвъ. сълзи и страдания. И отъ деня на 9 IX 1944 г. въ който България потъна въ болшевишкия интернационализъмъ, започна голготата на този честенъ и последователенъ общественикъ.

Осѣденъ на доживотенъ строгъ тъмниченъ затворъ Константинъ Муравиевъ понесе стоически всички нечовѣшки изпитания, на които бѣха подложени всички които вѣрваха и се бориха за свободата и справедливостта.

Тѣзи, които сж преминали презъ ада на комунистическитѣ затвори и лагери познаватъ добре фигурата на държавника Константинъ Муравиевъ съ бавната отмѣрена походка и съсредоточения сериозенъ погледъ на сиво-синитѣ очи подъ надвистналитѣ вежди, който съ почкишептящиятъ си гласъ спокойно, точно и логично беседваше и размѣняше мисли съ една непринудена естественностъ, безъ всѣкакво позиране или грѣмки фрази. Широкъ политически хоризонтъ, липса на всѣкакво тѣсногръдие, горешо пледиращъ политическата толерантностъ като основа на свободно демократическо радвитие, беспристрастенъ и обективенъ анализъ съ трѣзва оценка на събитията и една непоколибима вѣра въ тържеството на правдата и свободата. Скроменъ, пестеливъ въ изразитѣ си, човѣкъ изпитва чувство на почитъ и възхишение, когато наблюдава последния български Министъръ Председателъ на България, който съ неподражаемъ стоицизъмъ понасяше всички ухади и лишения, браняйки политическитѣ си схващания и лично достойнство. Единъ гордъ и неподкупенъ духъ, който оставяше непречупенъ!

Предлагаха му свобода и министерско кресло въ комунистическия кабинетъ но Константинъ Муравиевъ се усмихваше и съприсѣщата му смѣла откровеностъ казваше: "Азъ не търгувамъ съ политическитѣ си разбирания! Мога да изпълнявамъ само общественитѣ си дългъ, а той ми повелява да откажа участието си въ една система на управление, несъвмѣстима съ принципитѣ на свобода и демокрация". Колко общественици имаха тази политическа доблестъ? Подложенъ на гладъ, уединение, карцери и побой, Константинъ Муравиевъ проявяваше една изумителна издържливостъ, достойна за превлонение!

Ако дървото се познава въ буритѣ, желѣзото въ огъня, силниятъ човѣкъ се познава въ страданието и изпитанието. А Константинъ Муравиевъ, освенъ съ желѣзнь духъ е и политически мѣжъ-една жива история на политическия и общественъ животъ въ България, старателно изопачаванъ и фалшифициранъ отъ комуниститѣ въ нашето отечество. И тази история трѣбваше да бѣде унищожена! Когато не може да се сломи духа, трѣбва да се ямаже тѣлото! Затова, въ Сливенския затворъ, въ единична килия, въ която бѣше уединенъ, бѣше вкарванъ на нѣколко пати криминалниятъ престѣпникъ Антонъ П. Антоновъ за да убие презъ нощта Константинъ Муравиевъ, така както този престѣпникъ унищожи единъ другъ голѣмъ български държавникъ, водача на българскитѣ социалъ-демократи

кръстю Пастуховъ. Денонощни безсъния или щастлива случайност спасиха живота на Константинъ Муравиевъ. И пакъ години, дълги години всрѣдъ непрекъснатъ ужасъ, хронически гладъ и изтезания!

Освободенъ въ началото на 1956 година, той бѣ отново хвърленъ, този път въ лагера на смъртта Бѣлене, веднага следъ започването на геройната унгарска революция. Отново между хилядитѣ честни български синове, отново изтезания и ужаси!

И пакъ познатия скромненъ Константинъ Муравиевъ, който трѣбваше да понася страданията, защото вѣрваше въ изгрѣването на потяпканата правда!

Презъ юлий 1958 година, Константинъ Муравиевъ бѣ хвърленъ въ специална наказателна бригада, понеже отказалъ сътрудничество съ комуниститѣ. Определената норма е 10 кубически метра прѣстъ, изкопаване, натоварване и извозване до дигата, която е на 150 метра далечъ. Прегърбенъ надъ разнебитената количка, подъ паляшитѣ лъчи на слънцето, 65 годишниятъ бившъ български Министъръ Председателъ Константинъ Муравиевъ, работеше подъ дулото на шмайзеритѣ безъ почивка, докато падне мракъ. Нѣколко сухи залька и отново на работа презъ цѣлата ношъ, сега носене тухли на грѣбъ на постройката на новостроящото се административно здание. До сутринята! И отново копане и извозване на прѣстъ! Цѣли 22 денонощия безъ сънъ отдихъ и спиране!

Кървави очи, разранени ръце, крака и тѣло! И никога нито звекъ за пощада или милостъ! "Азъ зная, че искатъ да ме убиятъ, но ще падна правъ!" - това бѣха думитѣ му, едва произнесени отъ напуканитѣ му кървави устни. И на 23-тиятъ день рухна въ изкопаната яма! Оставенъ въ безсъзнание, съ счупени ребра отъ прикладитѣ на пазачитѣ-убийци, на никого не бѣ позволено да му даде и най малката помощъ! Следъ идването му въ съзнание, следъ 4 часа Константинъ Мурвиевъ бѣ отново заставенъ да започне убийственната работа, и то съ допълнителни часове! Така продължи страданието и изпитанието на този гордъ българинъ до 12 IX 1958 година, следъ като бѣ освободенъ отъ наказателната бригада.

Едва ли има по блестящъ примѣръ на сила на човѣшкия духъ! Презъ февруарий 1959 година бѣ отново положенъ на мъчението въ наказателната бригада. Прѣстъ, калъ, ледъ, гладъ, побоища безчетъ! Защо? За да се унищожи пламъка на едно честно сърце, за да се унищожи политическата безкомпромисностъ и последователностъ, да се унищожи носителя на честността и справедливостта!

България може да се гордѣе съ единъ отъ най доблестнитѣ си политически дѣйци! Всѣки българинъ може да се възхищава отъ примѣра на единъ благороденъ водачъ на народа ни!

Ние, българскитѣ политически емигранти, прекарвали много дни заедно съ него по лагери и зандани, виждаме въ неговото лице единъ по върастенъ нашъ събратъ, много по силенъ по духъ и обичъ къмъ Родината ни. Нито тормоза на комунистическитѣ палачи, нито униженията на които го подлагаха ежедневно не можаха да убиятъ съзнанието му, че служи на правдата и за свободата на народа си!

Дано да дава Богъ нему и на хилядитѣ наши сънародници по затворитѣ и концентрационитѣ лагери, здраве и търпение, и дано скоро да ударятъ камбанитѣ на свободата въ нашата Година, за която свобода днесъ така тежко страда последниятъ български Министъръ Председателъ Константинъ Муравиевъ

БЪЛГАРСКИЯТЪ ЦЪРКОВЕНЪ ВЪПРОСЪ

Факти и документи

Църковенъ Вестникъ, бр. 18 - 19, 1948 г. съобщава, че въ Св. Синодъ се е получило:

1. Писмо на Министерството на Външнитъ работи, Вх. № 5043 отъ 9.8.1947 г. - Дирекция на Въроизповѣданията - оплакване, че Преосвещения епископъ Андрей се е занимавалъ съ недопустима политическа дѣйностъ насочена противъ Народната Република България и противъ сегашната държавна властъ затова Св. Синодъ съ писмо № 5463 отъ 21 августъ 1947 г. поканва епископъ Андрей да съобщи незабавно върни ли ся изнесенитъ срещу него обвинения и сведения и му е направилъ внушение като клирикъ и служителъ на Църквата, която трѣбва да стои надъ всѣка политика, да не взема участие въ никакви политически борби и раздѣления. Епископъ Андрей отговаря съ писмо отъ 2 октомврий 1947 г., Вх. № 7134 отъ 28. 10. 1947 и отхвърля отправенитъ срещу него обвинения като невѣрни и тенденциозни. Прилага и преписъ отъ писма - до г. Кимонъ Георгиевъ и Генералъ Владимиръ Стойчевъ - въ своя защита.

2. Съ писмо вх. № 7661 отъ 14.XI.1947 министерството на Външнитъ работи представя преписъ отъ писмо № 1659 отъ 9.XI.1947 на Министерския Съветъ до Директора на Въроизповѣданията съ което е предаденъ текста на следната резолюция на г. Министъръ Председателя "За Д. Илиевъ. Да се предложи на Св. Синодъ да вземе решение за снемане мандата на Андрея като представителъ на Българската Църква въ Америка". министърътъ на Външнитъ Работи моли да се изпълни резолюцията на Министъръ Председателя.

При това положение на нѣщата Св. Синодъ решава да изпрати Екзарха при Министъръ Председателя и да поиска щото единъ епархийски Архиерей да отиде и да разследва на мѣсто всички обстоятелства, но такава срѣща не се състои, защото министъръ Председателя не я приема. Тогава Св. Синодъ се занимава отново съ въпроса и въ заседанията си на 5.II.1948, Протоколъ № 8 и № 21, решава:

...Да бъде освободенъ преосвещения Велички епископъ Андрей отъ службата му управляващъ тази епархия

УСТАВА на Българската Православна Църква отъ 1950 г. нарежда:

Чл. 4: За православнитъ българи въ Америка съществува една епархия...чиято организация и управление се опредѣлятъ съ специална наредба на Св. Синодъ удобрена отъ Министерството на Външнитъ работи.

ЗАКОНА ЗА ВЪРИТЪ постановява:

Чл. 13. Духовенството и другитъ функционери, зависими отъ изповѣданието, които нарушаватъ законитъ, обществения редъ и морала или работятъ противъ демократичнитъ институции на държавата безъ огледъ на тѣхнитъ отговорности могатъ да бъдатъ временно суспендирани или отъ тѣхнитъ функции или уволнени по предложение на министерството на Външнитъ работи. Суспендирането отъ служба или уволняването се извършва направо отъ съответното управление на изповѣданието щомъ се получи съобщение за предложението на М.В.Р. Въ случай, че въпросното лице не бъде освободено отъ своята служба отъ управлението на неговото въроизповѣдание, това ще бъде направено чрезъ административнитъ органи.

УСТАВА НА ЦЪРКВАТА, по-нататък постановява:

Чл. 15. Софийският Митрополитъ и Български Патриархъ трѣбва да има следнитѣ качества... Да се ползува съ добро име и довѣрието както на народа, такъ и на Правителството - алинея 5.

Чл. 20.Св. Синодъ писмено съобщава на Министѣра на Външнитѣ работи имената на тримата митрополити считани за достойни за патриаршеския тронъ, за да се произнесе, по силата на Чл. 15, ал. 5 на този уставъ, по въпроса дали избранитѣ се радватъ на довѣрието на Правителството.

- По преводъ отъ Френския текстъ.

Чл. 52. Метрополита на българската епархия въ Америка се избира споредъ специална наредба удобрена отъ Дирекцията на Въроизповѣданията.

МИТРОПОЛИТЪ АНДРЕЙ ЗА ЦЪРКВАТА ВЪ БЪЛГАРИЯ ПРЕЗЪ 1948 г.

"Македонска Трибуна" публикува фотостати на материали на Епархийския Духовенъ Съветъ, саморѣчно корегирани отъ Митрополитъ Андрей, кадето се изнасятъ неговитѣ становища по българския църковенъ въпросъ въ 1948 г. - вж. М.Т. отъ 27 Юний 1963 г..

"За да разстрои Църквата отвѣтре Правителството съ подкрепата и съдѣйствието на светскиѣ власти у насъ нареди избора на български Екзархъ. Снабди, както него и свита духовници съ обилни срѣдства за да посетятъ Светска Русия и донесатъ отъ тамъ страмежа да отдадатъ цѣлата Църква въ услуга на Отечествено-Фронтовската комунистическа властъ."

"Така, за голѣмо съжаление, Българската Църква е вече всецѣло поставена въ властъ на комунистическата безбожна властъ".

"Но Епархийскиятъ Духовенъ Съветъ сяко така знае, че българското комунистическо Правителство не може да търпи коя и да е частъ отъ българската Църква добре стабилизирани, и веднага чрезъ своитѣ официални, неофициални агенти въ Америка, започна да атакува направено въ Събора".

"Епархийскиятъ Духовенъ Съветъ, начело съсь своя епархийския архиерей, заявява; че българската епархия въ Америка не може и нѣма да приеме каквито и да е нареждания, които идватъ, прѣмо или косвено, отъ българското комунистическо правителство, макаръ тѣ и да ни се предаватъ чрезъ Св. Синодъ на Българската Църква, защото се знае, че Св. Синодъ днеска не е свободенъ въ своитѣ дѣйствия и се намира всецѣло подъ натиска на правителството, и защото нашата епархия е Американска църковна инкорпорирана юридическа единица и като такава не може да изпълнява заповѣди на каквато и да е друга държавна гражданска властъ, освенъ тая на американскитѣ Съединени Щати, както това е легнало въ основата на епархийския чартъръ... , че епархийскиятъ духовенъ съветъ...нѣма да допусне до църковно общение съ насъ, което и да е лице, независимо отъ неговия иерархически санъ, което би дошло отъ България...защото Епархийскиятъ Духовенъ знае много добре, че Светиятъ Синодъ не може да изпрати тукъ лице, което да не е членъ на комунистическата управляваща партия тамъ, и като такава то идва тукъ, за да служи не на Българската църква а на правителството".

ПАТРИАРХЪ КИРИЛЪ

През м. Май 1953 г. въ България съсъ съгласието и подкрепата на комунистическото Правителство Пловдивския Митрополитъ Кирилъ бѣ избранъ за български Патриархъ. Митрополитъ Андрей веднага призна създаденото положение и започна да споменава името му въ църковнитѣ служби. Срѣдъ емиграцията настъпи брожение и той не веднѣжъ бѣ провокиранъ презъ време на църковна служба отъ енорияшитѣ си. Въпрѣки единодушната опозиция на енорияшитѣ му въ Ню Йоркъ той продължи тази си политика извинявайки се, че по силата на канонитѣ на Православната Църква той не може да постапи друго-яче, но увѣряваше пасомитѣ си, че освенъ това литургическо признание, той нѣма никакво административно отношение съсъ Софія.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ ПОЛОЖЕНИЕТО НА МИТРОПОЛИТЪ АНДРЕЙ

Писмо отправено презъ есента на 1962 г. до единъ български свещеникъ отъ българската патриаршия:

"По нареждане на Негово Светейшество Патриархъ Кирилъ, въ отговоръ на писмото ви отъ _____ съобщаваме ви, че Св. Синодъ отмѣни решението си за освобождаването на Негово Преосвещенство епископъ Андрей и го възстанови като управляващъ българската епархия въ САЩ, Канада и Австралия. На него е съобщено това решение на Св. Синодъ. Допълнително ще бѣде разгледанъ въпросътъ за произведения изборъ въ гр. Бѣфало, когато епископъ Андрей е билъ избранъ за Митрополитъ.

При това положение всичко, което интересува храма ви и енорията, следва да се обръщате къмъ Негово Преосвещенство епископъ Андрей"

Главенъ Секретаръ на Св. Синодъ.

Подпись.

-Преписано по традиционния български правописъ.

МИТРОПОЛИТЪ ПИМЕНЪ И БЪЛГАРСКИТѢ ЦЪРКВИ ВЪ АМЕРИКА

Презъ м. Мартъ т.г. Митрополитъ Пименъ бѣ изпратенъ отъ България да посѣти българската епархия въ Америка, бѣ приетъ отъ епископъ Андрей, разведенъ по църквитѣ, и се върна въ България. При новосъздаденото положение, и съ огледъ горното синодално писмо Андрей не може повече да употрѣбява титлата Митрополитъ. Неговото официално положение е "Управляващъ българската епархия въ США, Канада и Австралия", а титлата му "Епископъ". Тази титла ще бѣде употребявана занапредъ.

Писмо на Митрополитъ Пименъ и Епископъ Андрей до българскитѣ свещеници въ Америка:

"Съгласно желанието на Всеблагоевѣйнитѣ и Благоевѣйнитѣ отци, които бѣха се събрали въ гр. Толидо, Охайо, на 22 Мартъ т.г. на среща съ Негово Високопреосвещенство св. Неврокопския Митрополитъ Г-нъ, Г-нъ Пименъ, дошелъ въ Съединенитѣ Шати и въ Канада по поръчение на Негово Светейшество Българския Патриархъ Г-нъ, Г-нъ Кирилъ и на Св. Синодъ да посѣти българската Епархия въ Америка и Канада, ви приканваме да се явите на епархийското заседание въ гр. Бѣфало, Ню Йоркъ, на 2 априль, т.г. въ 10 часа преди обѣдъ въ Хотелъ Статлеръ.

Призоваваме надъ Васъ Божието благоволение и сме ваши въ Христата молитствуватели.

Представителъ на Негово Светейшество Кирилъ
Патриархъ Български и на Св. Синодъ на
Българската Църква,

Неврокопский Митрополитъ п. Пименъ

Епархийски Архиерей: Митрополитъ Андрей.

- Писано по традиционния български правописъ.

ЦЪРКОВНО-НАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЯ ВЪ ДИТРОИТЪ

На 25 мартъ т.г. бѣ свикана Църковно-Народна Конференция въ Дитроитъ да се занимае съ създаденото положение. Въ мотивитѣ за свикването на конференцията се казва:

"Самото свикване на тази ^{извънредна} конференция се наложи поради последнитѣ решения на българския Св. Синодъ, които безъ съмнение сѣ взети подъ натиска на българското комунистическо правителство. Тѣзи решения ясно показваха, че намерението на комунистическата властъ е да постави постепенно подъ свой контролъ... нашитѣ черкви и да удари народното ни дѣло. Между другото изпратенъ бѣ на обиколка изъ нашата епархия Неврокопския Митрополитъ Пименъ, чиято главна задача е да утвърди назначаването на епископъ Андрей за глава на нашата епархия и да уреди редовни връзки между нашата епархия и контролирания отъ комунистическата властъ Св. Синодъ на Българската Православна Църква, и така постепенно цѣлата наша църковно народна дѣйностъ да бѣде ръководена отъ служещи на чужди интереси централи."

Въ Съобщението на тази конференция се заявява:

"...Намираме най-целесъобразно што епархията ни да води свой самостоятеленъ животъ, що се отнася до нейното администриране и ръководство, непризнавайки на Негово Преосвещенство епископъ Андрей качеството на управляващъ епархията...."

АРХИМАНДРИТЪ КИРИЛЪ ЙОНЧЕВЪ НАЧЕЛО НА БЪЛГАРСКАТА ЕПАРХИЯ ВЪ АМЕРИКА

Съ циркулярно писмо отъ м. юлий, 1963 г. Архимандритъ Кирилъ Йончевъ съобщава на всички енории, и вѣрващи християни отъ БПЦ въ Америка, Южна и Северна и Австралия, че:

"Конференцията на българскитѣ православни църкви състояла се въ Дитроитъ, Мичиганъ, на 25 Мартъ, 1963 г. повѣри на скромнитѣ ми грижи временното администриране на Българската Православна Епархия въ Северна и Южна Америка и Австралия.

Поради тираничнитѣ условия наложени понастоящемъ на Българската Православна Църква въ България отъ безбожния комунистически режимъ и поради желанието ни да запазимъ единствената българска епархия съществуваща свободно, ние приехме съ чисто съзнание и дълбока вѣра въ Бога и обичъ къмъ нашата Църква и сънародници задачата и отговорността възложени ни отъ Конференцията....

Въ съгласие съ решенията на Епархийския Съборъ - Учредителното Събрание - въ Бѣфало, Нью Йоркъ, въ 1947 г. и съ решенията на

много заседания на Епархийския Съветъ през следващитъ години, тази епархия не може да приеме административнитъ наредби на върховното управление на БПЦ. Това не считане - съ тѣзи наредби, б.а. - ще продължи до тогава, докогато условията за свобода и свободенъ изборъ бѣдатъ възстановени въ България....

Въ интересъ на мирното развитие на нашата епархия, свободно отъ безбожническата комунистическа намѣса, и въ съгласие съ решенията на Епархийския Съветъ, и по примѣра на други Православни Църкви които се намиратъ въ сѣщото положение ние потърсихме временна духовна защита отъ една братска православна юрисдикция... Руската Православна Църква въ Изгнание - подъ ръководството на Митрополитъ Анастасии, б.а.....Тази Църква-сестра напълно удобри решенията взети на Конференцията на БПЦ въ Дитроитъ....

п. Архимандритъ Кирилъ, Администраторъ на Епархията.

- Преводъ отъ Английския текстъ.

БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАЦИЯ И НОВОСЪЗДАДЕНОТО ПОЛОЖЕНИЕ

Резолюция на 7-я Конгресъ на БНФ, 31 Мартъ, 1963 г.

БНФ, "Като взе предвидъ обстоятелството, че главата на БПЦ, епархията въ Америка - Северна и Южна и Австралия, Митрополитъ Андрей, е публично манифестералъ своята зависимостъ отъ Софийското комунистическо правителство и се е активно ангажиралъ въ изпълнение на задачитъ на българската комунистическа държавна политика като е лично организиралъ и участвувалъ въ програмата за посещение то въ Америка на българския комунистически функционеръ Митрополитъ Пименъ,

Единодушно реши:

БНФ осжда политиката на сътрудничество и подчинение подъ комунистическитъ власти въ България на Митрополитъ Андрей.

БНФ апелира къмъ всички български църкви въ Америка да отхвърлятъ юрисдикцията на Митрополитъ Андрей.

БНФ сподѣля чувствата на възмущение и подкрепя решенията на онѣзи български църкви въ чужбина и отдѣлни лица, които вече сѣ осждали публично политиката и отхвърлили юрисдикцията на Митрополитъ Андрей.....

МПО - МАкедонскитъ Патриотически Организации

Вестникъ Македонска Трибуна публикува множество материали и зае ясно, категорично, безкомпромисно отрицателно отношение по политиката на е п и с коѣ Андрей. Македоно-Българскитъ Православни Църкви застанаха начело на акцията за непризнаване неговата административна и духовна юрисдикция.

"СВОБОДНА И НЕЗАВИСИМА БЪЛГАРИЯ" - Органъ на Д-ръ Г.М.Димитровъ

Предупреждение къмъ българитъ въ чужбина - бр. Априль-Май:

"Ние апелираме къмъ всички българи въ изгнание да направятъ

всичко възможно, за да предотвратят каквато и да било комунистическа акция, независимо от това дали тя идва от открити комунистически агенти или пък от агенти, облечени в черковни одежди"...

Уводна Статия, бр. 3, 1963 г.

"...След като подчини църковното водачество в България на диктатурата си, българското комунистическо правителство си е поставило за цел да подчини на своята диктатура и ръководството на българските църкви в чужбина, за да може да ги направи също така послушни инструменти на диктатурата си и да превърне църквите в гнезда на своята подмолна пенетрация и конспиративна дейност. Този прибързано скроен и недостатъчно обмислен план именно доведе до печалния инцидент с пристигането на неврокопския митрополит Пимен в Съединените Щати. Мнозинството от църквите тук го посрещнаха не толкова като пратеник на Св. Синод в България, колкото на българското комунистическо правителство...."

ВЪ ПОДКРЕПА НА ПОЛИТИКАТА НА ЕПИСКОПЪ АНДРЕЙ:

Българските комунисти в Америка:

Вестникъ Народна Воля, органъ на българските комунисти в Америка, публикуванъ в Дитроитъ, Мичиганъ, в броя си отъ 9 ноември 1962 г. като съобщава съ обширна хвалебствена статия за освещаването на църквата в Индианаполис отъ Епископъ Андрей, съобщава:

"Голѣми усилия бѣха направени отъ Негово Високопреосвещенство митрополитъ Андрей да се снабдимъ съ български свещеникъ. Неговите усилия се увенчаха съ успѣхъ когато Държавния департаментъ на США издаде постоянна емигрантска виза за нашия настоящъ духовенъ ръководителъ Свещеникъ Борисъ Вангевъ Георгиевъ, който пристигна въ Америка отъ гр. Кюстендилъ, България, презъ Августъ 1961 г."

на

"Народна Воля" за посещението Митрополитъ Пименъ въ Мадисонъ, Илл:

"На 18 мартъ предъ обѣдъ въ Мадисонъ, Илл. пристигна отъ Индианаполисъ съ автобусъ тукашния епископъ Андрей Велички отъ Ню Йоркъ, заедно съ новопристигналия отъ Народна република България Неврокопски митрополитъ Пименъ... Черковното настоятелство и свещеникъ А. Антоновъ бѣха предварително уведомени отъ епископъ А. Велички, че ще посетятъ Мадисонъ на 18 мартъ. Тѣ веднага решиха и изпратиха специални покани - писма - на 13 мартъ до всички членове на църквата... да присъствуватъ на специалната църковна служба... и на банкетъ въ църковната зала, който се урежда въ честъ на новопристигналия Неврокопски Митрополитъ Пименъ. Въ поканитѣ се съобщаваше..."вашето присъствие е много желателно, за да укажемъ нашето християнско гостоприемство и уважение къмъ нашия скъпъ гостъ митрополитъ Пименъ"

По-нататкъ Народна Воля съобщава:

"Следъ свършване на словото му бѣха зададени 7 въпроса, на които отговори ясно и разбрано. Следъ всѣки отговоръ присъстващите го възнаграждаха съ възторжени ръкоплѣскания. Слушателитѣ останаха предоволни отъ словото и отговоритѣ на Митрополитъ Пименъ...."

Заслужаватъ уважение и похвала църковното настоятелство, свещеникъ Кирилъ Антоновъ и комиситѣ, които работеха за добрата подготовка и наредба на специалната църковна служба и банкета даденъ въ честъ на първия пратеникъ на Св. Синодъ въ Америка и Канада. Заслужаватъ

смядо похвала цялото черковно членство и всички които посетиха това важно религиозно празненство и с туй одобрика и подкрепика решението на Св. Синодъ-изпращането на свой представител с САЩ и Канада-Неврокопския Митрополитъ Ишменъ и назначението на Андрей Велички за епископъ на нашитъ православни църкви въ Америка и Канада."

- Народна Воля, брой отъ 12. Априль 1963 г. Преписано на традиционния български правописъ. Терминологията на статията показва, че тя е написана отъ нещо лице отъ българската комунистическа легация. Андрей се последователно титулува като епископъ, не като митрополитъ./Подчертано отъ СТР/

- Народна Воля, брой отъ 1. Юни 1964 г.:
обнародва една грамадна снимка отъ Епископъ Андрей заедно съ току-що пратения отъ България свещеникъ Антимъ В. Бълчевъ и назначенъ за духовенъ водачъ на българитъ въ Стилтонъ. Както вестника забелязва, на въпроситъ зададени му отъ неговото паство относно положението въ България, той отговаря, че не ще дискутира "политически" въпроси.

- Народна Воля, брой отъ 21. Февруарий 1964 г.:
обнародва на първа страница голъма снимка на Българския Патриархъ Кирилъ съ радостното съобщение, че е станалъ членъ на Свѣтовния Съветъ на Мира, една явна комунистическа организация, заедно съ познатитъ български комунисти проф. Георги Паджаковъ, писателя Люмиль Стояновъ и бившия редакторъ на комунистическия вестникъ "Народна Воля", Георги Зайковъ, по прѣкоръ Пирински.

Както се вижда отъ комунистическата преса в Америка, напоследъкъ ортодоксалнитъ марксисти ся се превърнали въ хрисими християни и съ нетърпение очакватъ пристигането на тѣхнитъ духовни пастири отъ България, пратени имъ отъ тамошното комунистическо правителство за тѣхното духовно спасение!

ЕПИСКОПЪ АНДРЕЙ ЗАЩИТАВА ПОЛИТИКАТА СИ:

Въ свое архипастирско послание отпращено до вѣрующитъ презъ месецъ юлий 1963 г. епископъ Андрей дава следнитъ обяснения:

"Печалнитъ смущения, съблазънъ и опитъ за разколъ, които нѣколцина наши свещеннослужители внесоха въ живота на българската епархия в Америка и Канада, а и съ това въ нашата цѣла Св.Църква, ни принуждаватъ да се обърнемъ къмъ васъ. Впрочемъ, вие знаете за станалото. Вие знаете какви невѣрни, превратни и клеветнически съобщения се изсипаха въ речъ броеве на органа на Македонскитъ Политически Организации, в. "Македонска Трибуна", а по адресъ на българския Св. Синодъ и на българския архиепископъ. Не е истина, че той билъ ужъ "въ пълно пленническо положение" отъ българското комунистическо правителство. Като архиепископъ на българската епархия в Америка свидетелствувамъ, че нито българския Патриархъ, нито Св. Синодъ на българската Църква ще се съгласятъ да пратятъ какъвто и да е органъ и "служител на комунистическата власт", за да дойде въ нашата епархия да разстройва нашия църковенъ животъ и да превръща нашитъ църкви и огнища на "противобългарска и противодържавна дейность".

РАЗЩЕПЛЕНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ВЪ Е. УГРАДИ.

Писмо на епископъ Андрей до свещеницитъ и вѣрующитъ български православни християни отъ 16. Януарий 1964 година:

Ваши Всеблаготворѣйства, Благотворѣйства и възлюбени въ Христа братя и сестри,

Съ прискърбие Ви съобщавамъ, че Пегово Преподобие Архимандридъ Кирилъ Йончевъ, епорийски свещеникъ при българската православна църква "Св. Георги" въ градъ Толито, за извършени отъ него тежки църковно канонически провинения: разколъ въ светата ни Църква и нарушение на 31, 39 и 55 свещенни апостолски правила, 18. канонъ на Четвъртия Вселенски и 34. канонъ на 6. Вселенски Събори, както и 41. и 42. канони на Лаодакийския

Помѣстенъ Сѣборъ, по надлежация канонически редъ и сядъ отъ 24. Декемврий 1963 год. на Лисната Църковна Власть архимандриръ Кирилъ Дончевъ е низвергнатъ отъ свещенически санъ /т.е. разпоенъ/, лишенъ отъ всички отличия и е разстриганъ отъ монашеското му звание, безъ да е лишенъ отъ приемане на свѣтитъ Христови тайни - светото причастие.

Вследствие на горната присѣда, той е уволненъ отъ заеманата отъ него енория при българската Църква "Св. Георги" въ Толидо, Охайо.

Като ви съобщаваме това, призоваваме и сме ваянъ въ Христа молитствувателъ, Северно и Явно-американски и Австралийски български митрополитъ Андрей.

ЦЪРКВА И ПОЛИТИКА:

Най-голямиятъ авторитетъ на българската богословска наука по църковно-правни въпроси е професоръ Протопресвитеръ д-ръ Стефанъ Цановъ. Умѣстно е да цитираме неговото мнение по едината на разискванитъ въпроси, изразено въ книгата му: Народъ, Държава, Свѣтъ и Църква, публикувана въ годишника на Богословския Факултетъ, томъ 14, 1936-37 г., стр. 93:

"Аполитичното държане на църквата къмъ държавата никакъ не значи дезинтересирание или пасивно отнасяне на църквата къмъ дужа на насоката на държавния животъ, къмъ етичните елементи на държавнитъ закони и особено къмъ ръководнитъ начала на нейната културна политика. Противното би означавало тя да изневѣри на своята собствена мисия като вестителка на евангелскитъ истини на Царството Божие на земята."

ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

Епископъ Андрей мотивира низверженieto на Архимандриръ Дончевъ съ една дужина постановления на църковнитъ канони. Неговото собствено каноническо положение, обаче, е подъ голямо съмнение! Не по-малко отъ 50 църковни канони обявяватъ за невалидни заповедитъ и распоредданията на църковни власти, действащи по заповѣдь на светскитъ. Горепреведенитъ документи свидетелствуватъ по неуспоримъ начинъ, че Българската Православна Църква действа подъ распоредданията на българското правителство! Въ този смисъл, самото положение на епископъ Андрей е неканоническо, е осъдено отъ канонитъ на православната Църква, съ които той защитава позицията си, и следователно, невалидно. Присѣдата на епископъ Андрей е указание, че разкола въ българската Църква е фактъ, и че отъ сега нататкъ въ емиграция ще имаме две църкви - църквата на епископъ Андрей, подържана отъ българското комунистическо правителство и църквата на Архимандридъ Дончевъ.

Епископъ Андрей отъ години наредъ парадира съ аргументитъ си, че църквата съ политика не се занимава и мнозина не можеха да разбератъ, че задъ тези аргументи се крие желанието да се изолира църквата отъ борбата на българския народъ за свобода. Днесъ тези аргументи пропаднаха, тъй като църквата която епископъ Андрей днесъ възглавява се явява въ ролята на инструментъ на комунистическата политика. Симпатизантитъ на българското комунистическо правителство днесъ ще подкрепятъ съ най-голямъ сили епископъ Андрей /вижъ "Народна Воля"/ и той щене ще се занимава съ политика-но политика осъдена и от самитъ онези, които той се ласкае да представлява-ръководителитъ на Църквата въ България. Тѣзи нечастници иматъ сериозни основания да водятъ такава политика, и ако нѣкой отъ тукъ ги осъде, то той ни най-малко не знае нищо отъ това що става въ нашата Година! Тѣ биха били щастливи ако епископъ Андрей още преди години би ги отрекълъ: съ това той щеше да подчертае и рабирание къмъ жертвитъ на неговитъ събрата во Христъ въ България! Той обаче ги лиши отъ тази малка радост, за която тѣ дадуваха носѣйки кръста на страданията си!

Ето защо той не може да очаква отъ емиграцията симпатии и подкрепа за политиката си.

Събралъ и подредилъ: Спасъ Т. Райкинъ.

А₄

С Ъ Ю З Е Н Ъ Т Ъ Ж И В О Т Ъ .

М ю н х е н ъ :

На 22. септември миналата година, подпредседателя на БНФ д-ръ Г. Паприковъ се срещна с много наши съмишленици, начело съ д-ръ Д. Вълчевъ. Устроица се три събрания на членове на клона Мюнхенъ, а също така и на емигранти, близки по идеи на нашата организация. Взежа се решения за по-тясна взаимна работа в полето на освободителната борба. Д-ръ Паприковъ също посети радио "Свободна Европа" гдето любезно бѣ разведенъ въ всичкитѣ отдѣли засѣгащи България. Въ Мюнхенъ въ следващитѣ дни, той има срещи съ видни германски политически лидери и членове на национални организации. Председателя на АБН д-ръ Ярославъ Стецко уреди специална среща между д-ръ Паприковъ и членоветѣ на У.С. на А.Б.Н въ украинския домъ.

Х а й д е л б е р г ъ :

На 27. септ. д-ръ Паприковъ посети Хайденбергъ, гдето има възможност да говори съ български емигранти отъ града и околността.

Б р ю к с е л ъ :

На 29. септ. клона на БНФ въ Брюкселъ направи голямо и сърдечно посрещане на подпредседателя на БНФ. Въ членското събрание, състояло се вечерта на тази дата, открито отъ председателя на клона, скоро починалия и незабравимъ борецъ за свободата г. Райчо Райчевъ, се размишлява мисли за по-тясно координиране на действията между клоноветѣ в Европа и Америка. Препоръча се, да се основе единъ координационенъ комитетъ за подържане на по-чести и тѣсни връзки. Клона на БНФ въ Брюкселъ е единъ отъ най-здравитѣ стълбове на организацията! На другия денъ д-ръ Паприковъ се срещна съ видни политически водачи на бергийския общественъ животъ, на който бѣха връчени изложения отъ страна на БНФ за идентѣ и борбата на организацията.

М а д р и д ъ :

На 1. октомври д-ръ Паприковъ пристигна въ Мадридъ, гдето има срещи съ членове на българската колония и специално съ представители на клона на БНФ въ Мадридъ.

На 3. октомври той бѣ приетъ на аудиенция отъ Н.В. Царъ Симеонъ II въ двореца, гдето д-ръ Паприковъ има възможност да направи изложение предъ Н.В. за състоянието на българската емиграция в Америка, нейнитѣ възможности за борба и начина по която тази борба се води за сега. На следващия денъ Н.В. покани д-ръ Паприковъ на официаленъ обѣдъ въ двореца, гдето бѣха поканени и много видни членове на българската колония. Нейно Величество показа на гоститѣ следъ обѣда младия князь Кардамъ, като се направиха снимки за споменъ. На другия денъ, за трети пътъ Н.В. покани д-ръ Паприковъ да разгледа канцеларитѣ на Двореца, гдето съ най-голямо внимание му бѣха показани документи и снимки отъ недалечното минало на покойния Царъ Борисъ III. Особено ценна за българската история е архива на покойния Царъ Фердинандъ I., която която бѣ унаследена от Н.В.

При престоя си въ Мадридъ д-ръ Паприковъ има възможност също да посети Испанското Национално Радио, чийто български отдѣлъ се завежда отъ г.г. Георгиевъ и Пулановъ. Говориха се начини за по-тясно сътрудничество между БНФ и емисиитѣ на радиото. Въ следнитѣ дни д-ръ Паприковъ се рече съ политически лица отъ испанското управление а също и съ представители на разни национални организации.

П а р и ж ъ :

На 8. октомври д-ръ Паприковъ посети членското събрание на БНФ въ Парижъ. Разгледаха се политически и организационни въпроси. На следващия денъ се състоя среща съ сродни български организации. Устроица се също срещи съ представители на френски кръгове и организации.

Ф р а н к ђ у р т њ :

На 11. октомври д-ръ Паприковъ се среща съ председателя на "Съюза на Българското Войнство", д-ръ Мв. Банковски, съ когото размънича мисли по отдавна пометата инициатива за обединението на българската емиграция, а също и за по-тѣсно сътрудничество между всички сродни национални организации в чужбина. На другия денъ се проведе скромно събрание на членоветъ на Б.Н.Ф.

Отъ обиколката на д-ръ Г. Паприковъ въ Европа той останалъ съ убеждението, че всички стари бойци противъ комунизма стоятъ здраво на поста си, духовната връзка презъ океанитѣ не е разкъсана съ свитѣ братя въ Америка. Българскиятъ Националенъ фронтъ е единствената национална емигрантска организация, която има въ всѣка държава добре организирани клонове, развиващи по-голяма или по-скромна дейностъ и напълно независими нито отъ мѣстни, нито отъ чужди влияния. Единъ по-тѣсенъ и по-честъ контактъ както между клоноветъ, така и съ Ц.У.С. би допринесълъ много за засилване и уеднаквяване на дѣйността на организацията.

Т о р о н т о :

На 14. ноември 1963 г. се състоя среща на членоветъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. въ Торонто, на която участваха председателя д-ръ Иванъ Дочевъ, под-председателитѣ д-ръ Г. Паприковъ и инж. Ангелъ Гъндерски, главния секретаръ д-ръ Калинъ Коичевъ, члена на Ц.У.С. д-ръ Ангелъ Томоровъ и председателя на К.К. г. Цою Градинаровъ. На тази среща д-ръ Паприковъ направил докладъ за обиколката и срещите си въ Европа презъ октомври. Бѣха разгледани и други организационни въпроси и взети съответни решения.

На 6. Януари 1964 г. членоветъ на клоната Торонто заедно съ семействата си се събраха на традиционна коледна вечеръ въ единъ отъ салонитѣ на клуба Хармония. При нашенска коледна трапеза, въ братска атмосфера, вечерята мина най-задушевно и приятно.

Х а м и л т о н њ :

На 22. февруари т.г. се състоя въ града членско събрание на което бѣха разгледани редица организационни въпроси. На това събрание присъствува и председателя на организацията д-ръ Иванъ Дочевъ. Бѣ избрано ново настоятелство съ председателъ г. Димитъръ Ивановъ и секретаръ г. Камель Петровъ.

Ш в е ц и я :

Националната емиграция въ Швеция се паражда подъ знамето на Б.Н.Ф. До сега Б.Н.Ф. въ Швеция имаше само представителство. Следъ като, обаче националната ни емиграция въ тази страна има възможността да опознае идеитѣ и задачитѣ на организацията, на 16. февруари т.г. въ гр. Халмшадъ се е състояло събрание на емигрантитѣ отъ този град, Гьотеборгъ и отъ други градове като следъ четири часови заседания се е решило националната емиграция въ Швеция да се нареци подъ знамето на Б.Н.Ф. Протокола на събраниято е подписанъ отъ г.г. П. Атанасовъ, Я. Яневъ, Д. Себриевъ, Г. Шойлековъ, Хр. Бецковъ, Б. Ивановъ и Ал. Александровъ. Протокола се получи въ Ц.У.С. и се одобри. Пожелаваме успехъ на новия клонъ на Б.Н.Ф. въ Швеция.

Б е л г и я :

Новъ управителенъ съветъ на клоната.

Следъ голѣмата загуба, която клоната въ Брюкселъ претърпя съ смъртта на незабравимия си председателъ г. Райчо Райчевъ, на 27. декември 1963 г., се състоя членско събрание въ Брюкселъ, кадего следъ като бѣ почетана паметта на покойния председателъ, събраниято е избрало новъ У.С. съ следния съставъ:

Председателъ:	Павелъ Стойковъ	Подпредседателъ:	Тою Толевъ
Секретаръ:	Георги Ченковъ	Каснеръ:	Тодоръ Зентиевъ
Членъ:	Сали Карджалиевъ		

Новиятъ У.С. на клоната въ Белгия е утвърденъ отъ Ц.У.С. и влиза въ изпълнение на длъжноститѣ си. Пожелаваме му успѣхъ!

Виена.

Представителство на Б.Н.Ф. в Виена. Ц.У.С. на Б.Н.Ф. съобщава, че от 1 I 1964 год. в Виена е учредено представителство на организацията, на чело на което застава един от изпитаните борци против комунизма от България Д-ръ Б.Българовъ. Пожелаваме успѣхъ на новото наше представителство.

Женева.

Представителство на Б.Н.Ф. в Швейцария. Ц.У.С. на Б.Н.Ф. съобщава, че от 1 I 1964 год. в Женева е учредено представителство, на чело на което застава г. Йосифъ Петровъ. Пожелаваме успѣхъ на това най ново наше представителство.

Ню Йоркъ.

Украински тържества. По случай годишнината от голѣмия гладъ в Украйна презъ 1920 г. украинскитѣ организаций устройха възпоминателно тържество, на което говориха сенатора Кийтингъ, Проф. Добрянски, а от наша страна говорителъ бѣ Д-ръ Калинъ Койчевъ, който подчерта единството в борбата за свобода.

Унгарски тържества. По случай годишнината от славната унгарска революция, на 25 XI м.г. бѣ организирано голѣмо възпоминателно тържество от всички националности. Б.Н.Ф. бѣ представен от главният секретаръ Д-ръ Калинъ Койчевъ и от членоветѣ на Ц.У.С. г.г. К. Кондовъ и Ал. Гърковъ. На това събрание всички отдадоха заслужена почит на храбрата унгарска младежъ, която освободи родината си от болшевишкото иго. Порица се поведението на западнитѣ демокрации оставили безъ подкрепа унгарцитѣ на своеволията на червентѣ завоеватели отново да потопятъ в кръвъ тази славна страна!

Антиболшевишкиятъ Блокъ на Народитѣ. На 6 XII м.г. в нашето клубно помѣщение се състоя събрание на А.Б.Н. съ представители на разнитѣ националности. Говориха Д-ръ Андреански, Д-ръ Калинъ Койчевъ, Проф. Спасъ Райкинъ, Полковникъ Душенъ, Атаманъ Билий и др. Взе се единодушно решение да се съгласуватъ още по тѣсно усилията за освобождението на нашитѣ поробени народи.

Членско събрание. На 27 XII м.г. в клубното помѣщение се състоя членско събрание, на което се разисква организирането на посрещането на Новата Година.

Ново Годишно посрещане. Клона Ню Йоркъ посрещна празницитѣ в най приятелска атмосфера заедно съ свой близки, нашенци и чужденци, в клубното помѣщение. Пи се наздравица за борбата на нашитѣ приятели в България и за свободата на поробеното ни отечество.

Организационно събрание. На 10 I т.г. се състоя събрание, на което се взеха решения относно отпразднуването на "Освобождението на България" на 3 мартъ. Също така се избраха делегати за конгреса в Чикаго.

Събрание на Е.К. на Б.Н.С. На 7 мартъ се състоя събрание на Екзекутивния Сѣветъ на Б.Н.С. в клубното помѣщение, на което присъствуваха всички членове. Директоритѣ на Е.К. дадоха отчетъ за изминатото врѣме. Пръвъ говори Е.Д. Д-ръ Калинъ Койчевъ, който в своя обширанъ докладъ подчерта резултатната дейност на Б.Н.С. да защитава нашитѣ народности интереси предъ чуждата общественост и да подпомага борбата на българския народъ за свобода. Инж. Тончо Теневъ, представител на Българския Земеделски Народенъ Сѣюзъ, изтъкна братската солидарност, която съществува между всички борци прещу тиранията в България. Той порица всѣки, който колаборира съ комуниститѣ и подчерта, че лично той може да работи само съ хора, праволинейни в свойтѣ разбирания и безкомпромисни в решенията си. Говориха също екзекутивниятъ директоръ г-жа Дора Гжбенска, Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Георги Паприковъ, полковникъ Райчо Райчевъ и др.

Отпразднуване "Освобождението на България". Както всѣка година, така и тази, този най голѣмъ български празникъ бѣ отпразднуванъ в Ню Йоркъ от нашиятъ клонъ, съ най голѣма тържественост. Салонитѣ на хотелъ "Шеритонъ-Атлантикъ" бѣха тѣсни да побератъ членоветѣ на българската колония и многобройнитѣ гости-чужденци. Тържеството бѣ открито от Д-ръ Калинъ Койчевъ съ подходѣщо слово на английски, следъ което думата бѣ дадена на глевниятъ говорителъ проф. д-ръ Бурянски, който поздрави присъстващитѣ отъ имено на всички братски намъ народи и пожела скоршното освобождение на България.

Бъха представени почетните гости и делегацията на приятелските ни организации. Бъха прочетени многобройните поздравителни телеграми и писма. Изпратиха се благодарственни писма до всички сенатори и народни представители, които на 3 Мартъ са говорили въ парламента и сената за този важен български празник. На отделно място даваме въ фаскимиле речитъ на сена-торитъ. Веселата частъ бѣ открита отъ нашата всеизвестна любима пѣвица Райна Симеонова съ народни и класически пѣсни, която пожана нестихващи ова-ций отъ възторжената публика. Върѣдъ хора, танци и веселие, празненството завърши късно следъ полунощъ.

Събрание на Ц.У.С.на Б.Н.Ф. На 8 мартъ т.г. се състоя събрание на Ц.У. Съветъ на организацията, на което председателя Д-ръ Иванъ Дочевъ говори за новитѣ мероприятия, които организацията има предвидъ въ бъдещата си дейность. Дискутираха се много организационни въпроси.

ЕДНО ГОЛЪМО БЪЛГАРСКО ТЪРЖЕСТВО !

На 7 мартъ т.г. въ Ню Йоркъ стана най голѣмото българско кръщение запомнено въ този градъ!

На нашитѣ най добри приятели Д-РЪ КАЛИНЪ КОЙЧЕВЪ и съпругата му Д-РЪ ИНГЕБОРГЪ КОЙЧЕВА имъ се родиха първородни дъщерички-близначки. Всѣки може да си представи радостта на родителитѣ и на приятелитѣ на семейството, които приятели само въ Ню Йоркъ наброяватъ горе долу поло-вината отъ населението на града. Като се прибавятъ и тѣзи, дошли отъ разнитѣ крайща на Шатитѣ и отъ Канада, грамадната православна катедра-ла едва можеше да побере радостнитѣ гости. Кръстници бѣха, разбира се, Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Станка Паприкова и г. Атанасъ Замфировъ. На най младитѣ наши православни християнчета бѣха дадени имената НЕВЪНКА и ЯНКА. Следъ кръщението бѣ даденъ отличенъ приемъ въ хотелъ Адамсъ.

Българския Националенъ фронтъ поздравява най сърдечно щастливитѣ родители, двойнитѣ кръстници и пожелава, щото всѣки, който бѣше на това тържество, да бѣде живъ издравъ, та да тропне хоро и на свадбата на Койчевитѣ близначета!

Чикаго.

Български Домъ.

Една група отъ десетина български емигранти, повечето членове на разни национални български организации въ града, успѣха, съ много трудъ неприятности и жертви, да турятъ основата на едно емигрантско единение, като основаха и учредиха, първиятъ въ града "БЪЛГАРСКИ ДОМЪ". Инициати-вата бѣ подета и отъ много други съмишленици на единението и така, дома е вече една реалность: голѣмъ добре обзаведенъ салонъ, декориранъ въ български стилъ, украсенъ съ портретитѣ на нашитѣ възрожденци и битови картини. Има уредена кухня и баръ, постояненъ управител и дежу-ренъ отъ комитета. Дома е на разположение на всички културни, политиче-ки, религиозни и национални организации и групи и срещу малкъ наемъ маже да се използва за събрания, вечеринки и пр.

Комитета проектира за въ близко бъдеще да се учредятъ: вечерно училище за английски езикъ за новодошитѣ емигранти, детска градина за нашенскитѣ дечурлига, народенъ университетъ съ лекции по българска история, политика и култура.

Новогодишната вечеринка, пѣкъ и всѣкидневното посещение е дока-зателство за отличниятъ приемъ на инициативата отъ нашата колония. Тука българскитѣ емигранти, независимо отъ коя организация принадле-жатъ, винаги сж добре дошли въ своя си Български Домъ, подъ своя бъл-гарска стрѣха!

Адреса на дома е: " BULGARIA HOUSE "

2116 W. Roscoe st, Chicago 18, Ill.

Tel: 348-8088.

По случай празника на " Освобождението на България " и тържеството по този случай, състояло се по инициативата на Българския Национален Съвет в Ню Йорк на 7 март т.г. в хотел Шератон-Атлантик, се получиха множество поздравителни писма и телеграми, между другите от сенаторите: Китингъ, Лаоше, Магнусонъ, Вилиамсъ, Хардке, както и от народните представители: Линдси, Райнъ, Монаганъ, Дерунианъ, Дервински, Фианъ, Кели, Милеръ.

Много от тях говориха в сената и в камарата на представителите в защита на правата и свободите на поробените от комунизма български народъ. Ние сме горди, че по наша инициатива тези голъми синове на американския народ издигнаха гласа си в полза на справедливата българска кауза. Извадки от речите им даваме по-долу.

United States
of America

Congressional Record

PROCEEDINGS AND DEBATES OF THE 88th CONGRESS, SECOND SESSION

Vol. 110

WASHINGTON, TUESDAY, MARCH 3, 1964

No. 38

BULGARIAN INDEPENDENCE DAY

Mr. KEATING. Mr. President, Tuesday, March 3, is the anniversary of Bulgarian Independence Day. Near the end of the last century, the breakup of the Ottoman Empire released the captive peoples of Slavic Europe. Centuries before, the Bulgarian Nation had been a great nation under vigorous and progressive kings. The Bulgarians remembered this, and were determined to have their freedom. After bitter fighting, they gained independence for a ravaged and chaotic country; and by 1912 the dedicated leadership of the liberal parties established Bulgaria as a firm and developing nation. Then tragic wars damaged much of the great work done in education, construction, and industry.

Throughout the interwar years, Bulgaria attempted to repair the injury done between 1912 and 1918. By 1939, conditions were once again markedly good. Bulgaria was on the point of entering a period of very rapid development. One reason for its growth was new trade with other countries, especially Germany. This led Bulgaria to the sad mistake of declaring war against the Western Allies, along with Germany, in 1941. That was real and tragic evidence that trade brings political influence. That action is a lesson which many nations today should heed. Again war brought Bulgaria suffering and destruction. In 1944, Bulgaria began trying to escape from German control, and offered to sign an armistice with England and the United States. But Soviet Russia was closer than we were; and in September 1944, Soviet troops invaded Bulgaria. With their coming, as everywhere in Europe, arrived the Communist

Senate

BULGARIAN LIBERATION DAY— MARCH 3

Mr. LAUSCHE. Mr. President, the Bulgarian people had their glorious days in the Middle Ages. In the rugged

Party and its heartless oppression. The patriots of Bulgaria had been fighting valiantly against both German and Soviet occupation. But the Communist Party, backed by the presence of the Red army, seized all power early in 1945. Then the familiar story of executions, deportations, concentration camps, and rigged elections was repeated all over again. By the end of 1945, another country had been forced into the Communist bloc of satellite subjects.

The Bulgarian people were victims of foreign domination for centuries. Yet they never gave up hope, because there ideas and examples of a better life were flowing to them from free countries elsewhere in the world. It was these ideas and examples which inspired the original Bulgarian independence which we celebrate today. We are confident that under the hopeless and pointless subjugation now exercised over Bulgaria by the Soviet Union, the spark of freedom burns as bright as ever. The Communists' efforts are directed at convincing the Bulgarians that there is no life better than communism. Our task is to prove to them that there is a much better life in freedom. Especially we must congratulate Bulgarian-Americans for their efforts on behalf of their homeland. May they soon celebrate with renewed joy an independence day which will have increased meaning.

mountainous regions of the Balkan Peninsula these staunch and stouthearted fighters for their freedom had their powerful kingdom, a formidable force there until the coming of the Ottoman Turks. Then, near the close of the 14th century, the newcomers overran the Balkans and the Bulgarian state became a casualty of the Ottoman conquest. From then on Bulgarians lived under the autocratic Ottoman sultans for more than 400 years. Throughout this long period they revolted and rebelled against their overlords, but they were unable to regain their freedom unaided by their friends abroad. In the Russo-Turkish War of 1877-78 the Turks were defeated, and in the subsequent peace treaty signed at San Stefano on March 3, 1878, Bulgaria's freedom was assured. The Bulgarians were thus liberated with Russia's effective aid, and since then March 3 has become a national holiday for the Bulgarian people.

It is one of the sad ironies of history that these distant cousins of the Bulgarian people who helped them to regain their freedom from the Ottoman yoke 86 years ago, were determined to rob the Bulgarian people of their freedom 19 years ago. That is one of the bitter fruits of the last war. Today there is no more freedom in Bulgaria than there was when Bulgarians lived under the Ottoman sultans, and the Bulgarian people suffer more under Communist tyranny imposed upon them by the godless fanatics of the Kremlin. On the 86th anniversary of their liberation day, the Bulgarian Independence Day, let us all hope that they will again regain their freedom and live in peace in their homeland.

BEST WISHES TO THE BULGARINA NATIONAL COUNCIL IN COMMEMORATING
BULGARIAN LIBERATION DAY. LET US HOPE THAT THE DAY WILL COME
WHEN PEOPLE EVERYWHERE WILL ENJOY HUMAN DIGNITY AND POLITICAL
FREEDOM

WILLIAM F RYAN MEMBER OF CONGRESS

BULGARIAN INDEPENDENCE DAY

(Mr. MULTER (at the request of Mr. MOUNTAIN) was granted permission to extend his remarks at this point in the Record and to include extraneous matter.)

Mr. MULTER. Mr. Speaker, the Bulgarians are perhaps the best fighters among all of the rugged peoples of the Balkans; their checkered history proves that they always are ready to make the supreme sacrifice for freedom and independence.

They have played a prominent part in the turbulent history of southeastern Europe. During the Middle Ages they had one of the most powerful and flourishing states in the region, a nation which wielded tremendous influence. Late in the 14th century the Ottoman Turks invaded the Balkans and subdued all of the peoples there. Bulgaria was one of those brought under the rule of the sultans.

From 1396 on—for nearly five centuries—the indomitable Bulgarians did everything in their power to oust the Ottoman overlords from their homeland. The year 1875 was a year of terrible turmoil in the Balkans; peoples still under the domination of the Turks were increasingly troublesome to them. The Bulgarians were heading the movement. The issue attracted the attention of Europe, and the statesmen of the great powers, including Russia, showed a keen concern for their fate. Czarist Russia in particular was apprehensive of the dread danger threatening the Balkans and was prepared to fight in their behalf. In the following year—1876—the Turks, anxious to teach a lesson to those rebelling against their rule, massacred many thousands of the Bulgarians; some say as many as 20,000. This event aroused the great powers and spurred them on to further involvement in the Balkan political struggle. The entire diplomatic machinery of the great powers was put in motion for the purpose of restraining the Ottoman sultan and securing some measure of liberty for the Bulgarians. But the obstinate Sultan remained unconvinced; he was unwilling to even listen to them. Though it seemed that the issue might have to be decided by force, the powers, as a group, proved unwilling to go that far.

Russia alone, among the great powers, was prepared to do this. After several months of abortive deliberations, conferences, and negotiations, when it was clear that no united action would be taken, Russia took the matter into her own hands by declaring war in the spring of 1877 on Turkey.

It has often been said that this was one of the few wars which the Government of czarist Russia waged ostensibly for the good of other people. However one may look at it, it was that war which freed the Bulgarian people from the Ottoman Turks. Early in 1878, when there was no doubt about the outcome, when, in fact, the Russian forces were within sight of Constantinople, the Turks sued for peace. On March 3 of that year a preliminary treaty of peace was signed at San Stefano, a suburb of the Turkish capital.

Today Bulgaria, the once free home of a free people, is a large Communist-dominated prison camp for its inhabitants. There they suffer under Communist tyranny and cherish the hope that they will regain their freedom. On the observance of their liberation day we all join with them in that hope.

Bulgarian Independence

EXTENSION OF REMARKS

HON. JOHN V. LINDSAY

OF NEW YORK

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Monday, February 17, 1964

Mr. LINDSAY. Mr. Speaker, I am honored to pay tribute today to the people of Bulgaria and to Americans of Bulgarian descent. On March the 3d, 86 years ago, this noble nation obtained its freedom—an occasion which ended 500 years of foreign oppression of the Bulgarian people.

Today, Bulgarians celebrate that independence, yet sadly they must note that their country is now caught under the Communist yoke. But hope is joined with sadness—hope that once more, these people may lift off the heavy burden of tyranny and walk the road of freedom.

Through their long history, the Bulgarians have made an important contribution to European civilization and have withstood their right to independence and freedom against powerful empires and foreign cultural influences. The Byzantine Empire could not assimilate this nation. The Ottoman Empire crumbled, but the Bulgarian people survived. March 3, 1878, opened the way for the Bulgarian people to join the community of European nations once more.

But tragedy followed this grand attainment. On September 8, 1944, Bulgaria was invaded by the Russian armies, and a Communist-controlled government was established. Bulgaria became a Soviet satellite.

Yet the hope and faith in liberty has still survived in the Bulgarian people, as it has in all of the subjugated peoples of the Soviet Empire. Through suppression and through tyranny, that flame has burned.

The Bulgarian National Council of America each year organizes solemn observances of Bulgarian Liberation Day in this country. The people of Bulgarian descent in America have not forgotten their homeland.

Mr. Speaker, I cherish the hope, with all Americans, that this noble nation may regain its just bounty—freedom, and that this day shall not be long in coming.

I do want to tell you, however, that my sympathies, and I am sure those of the people of the United States, remain firmly with the Bulgarian people in their present tragic plight. I have worked to the best of my ability in support of the welfare of the Bulgarian people, and I certainly pledge my continued efforts in this area with the fervent hope that we may, in the reasonably near future, celebrate another Bulgarian Liberation Day.

Bulgarian Independence Day

EXTENSION OF REMARKS

HON. EDWARD J. DERWINSKI

OF ILLINOIS

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

Tuesday, March 3, 1964

Mr. DERWINSKI. Mr. Speaker, 85 years ago the people of Bulgaria attained their independence after centuries of domination by the Ottoman Empire.

For 66 years the Bulgarian people maintained their independence and developed their nation.

In September 1944 Soviet armies invaded Bulgaria and established a Communist puppet government. This Communist government was imposed by Soviet bayonets and the people of Bulgaria lost their independence. The last legitimate link to their independence was broken in 1946 when King Simeon was expelled from the nation by the puppet Communist regime.

The Bulgarian people are captives of communism—a fate they share with millions of other captives behind the Iron Curtain.

However, the spirit of independence, the desire for freedom, and the determination to persevere in the face of centuries of Ottoman rule inspired the Bulgarian groups in exile wage a relentless struggle against the Communist oppression of their homeland. The people of Bulgaria silently and effectively maintain their aspirations for legitimate independence. In Bulgaria itself they lack freedom of speech, freedom of the press, and freedom of political activity. In their hearts they steadfastly look forward to the day when their country will be free from the yoke of communism.

Therefore, Mr. Speaker, on this day we salute the people of Bulgaria, recognizing their steadfastness and their desire to wage a victorious struggle against the Communist regime which dominates them. Bulgarian Liberation Day is celebrated throughout the free world in a manner that cannot be celebrated in Bulgaria itself.

Sincerely yours,

JOHN S. MONAGAN
Member of Congress

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

СЪВРЕМЕННА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА. Опитъ за кратък критически анализ на българската литература. Комунистическия периодъ 1945-1961 год. Рочестеръ, Н. Й. Септември 1963 г. отъ Проф. Владимиръ Николаевъ Бутковъ, съ предговоръ отъ Проф. Жоржъ Нурижанъ. 23 стр. съ библиография.

Проф. Владимиръ Бутковъ, възпитаникъ на Софийския Университетъ, сега преподавател по славистика въ Университета въ Рочестеръ, съ рѣдка ерудиция и познания на съвременната комунистическа литература, особено въ България, дава анализъ на литературното творчество въ нашата Родина: дерижирано отъ партията, нагаждане съ непоносима маниерностъ и престореностъ, блудкаво и изопачено! Само старитѣ, истинскитѣ поети и писатели, останаха докрай бунтовници и патриоти. "За да се появи истинска поезия, трѣбва у хората да се утвърди вътрешна духовна свѣтлина и непринуденото, свободно себеподаване на нещо възвишено, което изпитваме къмъ Бога, къмъ Родината, къмъ красотата, къмъ свободата, въ помощъ на другитѣ хора", ето кое липсва у съвременната комунистическа литература. Ние поздравяваме нашиятъ отличенъ приятелъ и съидейнивъ Проф. Бутковъ за чудесниятъ му назидателенъ трудъ и препоръчваме книгата на всѣки емигрантъ

НАРОДНА БОРБА Органъ на българскитѣ емигранти въ Швеция, год. 2, бр. 6, IX-X 1963 г. Гьотеборгъ. Редакторъ: Никола Д. Костадиновъ. 21 стр. циклостилъ.

Декларация на българскитѣ емигранти въ Скандинавския полуостровъ съ статистики. Отворено писмо, "призивъ" за обединение на българската емиграция. Статия съ отрицателно становище за американската помощъ къмъ Русия. Трѣбва ли да се купуватъ произведенията на комунистическия блокъ? Статия съ негативна критика къмъ Архимандридъ Андрей. Поезия.

Национално емигрантско списание ратуващо за освобождението на България и като първа задача, обединението на българскитѣ национални емигранти въ Скандинавскитѣ страни.

БЪЛГАРСКА РЕЧ. Списание за наука и култура. Год. I, бр. 1, XI 1963 г. Кливеландъ. Редакторъ: Георги Петровъ, 15 стр. циклостилъ.

Народнитѣ будители и българския народъ отъ Асенъ Николовъ. Поезия въ борбата на българина за свобода. Поезия. Интересна статия за началото на българското книгопечатане.

Хубаво национално българско списание, застапващо повече културни и литературни въпроси. Пожелаваме успѣхъ на нашиятъ събратъ по трънливиятъ емигрантски друмъ!

БЪЛГАРСКИ ВОИНЪ Бр. 9, XI 1963 г. 46 стр. Франкфуртъ, Редакторъ: Д-ръ Ив. Банковски.

Брой посвѣтенъ на Народнитѣ Будители. Българската армия презъ вѣковетѣ. Аргументирана статия противъ доводитѣ на Архимандридъ Андрей, че българския Св. Синодъ е билъ само "ужъ" въ пленническо положение. По поводъ на една противобългарска пропаганда-Скопие е български градъ! Поезия. Книжнина. Вѣроятно "сбогомъ" - дано не е вѣрно!

КУБРАТЪ. Органъ на Българо-туранския съюзъ. Кн. I, год. I. Мюнхенъ. Редакторъ: Георги Дидовъ.

Национално емигрантско списание съ подчертана противоруска и противославянска тенденция, препоръчвайки, борбата за освобождението на България да се води безъ всѣкакви панславянски тенденции, така опасни отъ вѣкове за нашия народъ, а въ сжщностъ само прикритие на руската експанзия на югъ. "оздравяваме редактора, нашиятъ старъ съюзникъ въ борбата и му пожелаваме успѣхъ.

Д-ръ Георги Паприковъ.

С К Р Ъ Б Н И В Е С Т И .

ПОЛКОВНИКЪ

БОРИСЪ МАЛЧЕВЪ

1904-1963

На 13 XII м.г. почина въ Мадридъ единъ отъ най голѣ-
митѣ български патриоти въ наше врѣме, който бѣ отдалъ
цѣлиятъ си животъ на Царь и Родина. Полковникъ Борисъ
Малчевъ роденъ въ София, завършва Военното Училище презъ
1926 г. и отъ тогава е непрекъснато офицеръ въ българска-
та армия. Въ 1936 г. бива назначенъ личенъ адютантъ на
Царь Борисъ, а следъ смъртта Му нему се повѣрява живота
и възпитанието на младия Царь Симеонъ II. Следъ 9 9 1944
година, когато комунистите узурпираха властта въ България
тѣ не посмѣха да ликвидиратъ българския Царь, защото се
плашеха отъ реакцията на народа. По тава врѣме Полковникъ
Малчевъ не веднъжъ съ пистолетъ въ ръка е бдѣлъ предъ
вратата на младиятъ монархъ, докато отдолу комунистически
тълпи сж ревяли и искали смъртта на Царя. И когато следъ
фалшивиятъ "плебисцитъ, народа избра републиката" и Царя
трѣбваше да напусне Родината Си, Полковникъ Малчевъ също
избра пътя на изгнанието и вѣрността!

До последниятъ день на живота си, той не престана
да работи за освобождението на Родината си!

Нѣкой отъ тези, за които той се пожертвува, не го
разбраха и той си отиде огорченъ, но правъ и гордъ, като
истински български офицеръ!

Българския Националенъ Фронтъ съ гордостъ си спом-
ня за сътрудничеството, което винаги е било оказвано на
нашата организация отъ този великъ българинъ и съ горестъ
въ сърцата, всички ние казваме: "Богъ да прости нашиятъ
другарь въ борбата, Полковникъ Борисъ Малчевъ".

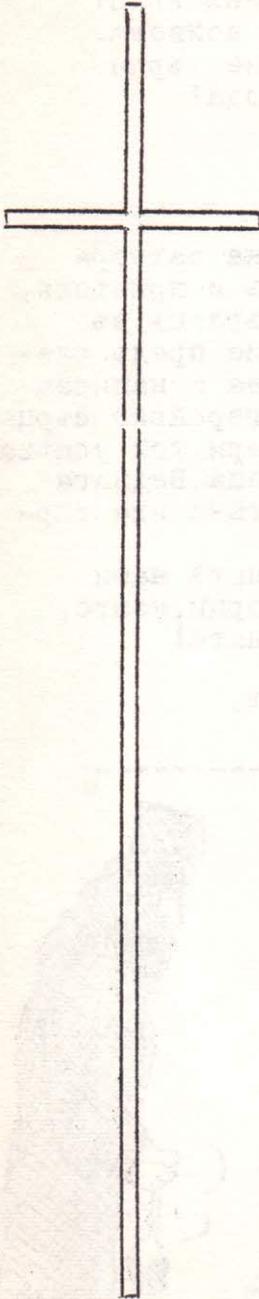
Б.Н.Ф.

И В А Н Ъ И Л И Е В Ъ

1885-1963

Отличияниятъ нашъ приятель и съидейникъ е роденъ въ
с. Горско Сливово, ловчанско. Емигриралъ за Америка презъ
1912 г. Две год. следъ това, той и нѣколко негови сънарод-
ници се заселватъ въ щата Ню Мексико. Прииждатъ още нови
емигранти българи отъ Царството иотъ Македония и когато
презъ 1914 г. е трѣбвало да регистриратъ селището, на
общото събрание всички единодушно решаватъ да го наречатъ
СОФИЯ, на името на столицата на България. Така този нашъ
добъръ български патриотъ преди 50 години, заедно съ сво-
итѣ сънародници основаватъ първиятъ американски градъ съ
българско име! Дълбоко прекланяйки се предъ неговата свет-
ла памѣтъ, ние даваме неговиятъ скромень, но смисленъ животъ
за примѣръ на всички български емигранти.

Б.Н.Ф.

РАЙЧО РАЙЧЕВЪ

Председателъ на Б.Н.Ф. България
Почина на 20.XII.1963

Роденъ въ 1895 год. въ с. Малко Градище България той е известенъ презъ цѣлиятъ си животъ въ България като бекористенъ и родолюбивъ общественикъ. Кметъ въ новоосвободенитѣ земи. Осъденъ като антикомунистъ следъ 9.9.1944 на смъртъ успѣва да емигрира въ Турция отъ където по късно емигрира въ Белгия. Още отъ първия день на емигрантството си взема най активното участие като членъ на Б.Н.Ф. въ освободителната борба. Основателъ на кло на отъ Б.Н.Ф. въ Белгия и неговъ Председателъ до последния часъ на живота си съ голѣми заслуги .

Б.Н.Ф. и българското освободително дѣло претърпяватъ най голѣма загуба съ неговата смъртъ.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметъта му.

Б.Н.Ф. - Клонъ Белгия

АСЕНЪ ВЕЛКОВЪ

Членъ на Б.Н.Ф. отъ Торонто- Канада

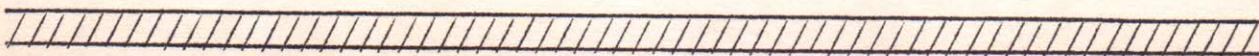
Роденъ въ Видинския край на България, известенъ като почтененъ и трудолюбивъ патриотъ, следъ 9.9.1944 год. избира пѣтятъ на свободата и емигрира въ Югославия. Преминава и преживява ужаситѣ на концентрационитѣ лагери; успѣва покъсно да достигне до Канада гдето взе най живо участие въ организацията на Б.Н.Ф.

Почина ненадейно на поста си като трудящъ.

Б.Н.Ф. Торонто съ неговата смъртъ загуби единъ отъ най добрите си членове.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметъта му.

Б.Н.Ф. - Клонъ Торонто

ИЗЪ СТРАНИЦИТЪ НА ОСВОБОДИТЕЛНАТА БОРЕА ВЪ БЪЛГАРИЯ .

Робска душа не съмъ ази
Комунистъ мене да гази!

Внукъ съмъ на войвода
Що загина за народа!

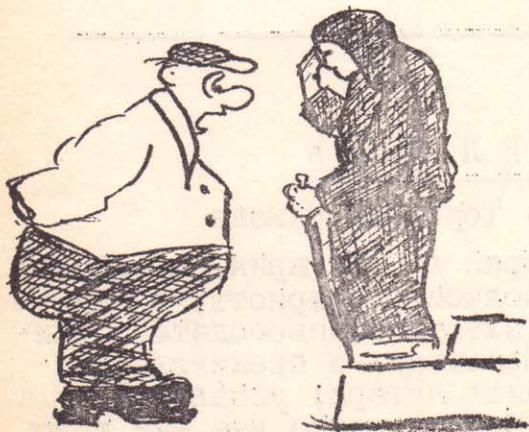
Буйна кръвъ въ менъ кипи!
Кръвьта на единъ войвода.
Сърце бунтарско не търпи
Тирания надъ народа!

Тѣзи стихове сж написани надъ вратата на кърцера на затвора Идризово въ България отъ единъ отличенъ нашъ съидейникъ и приятель, членъ на съпротивителното движение въ нашата Родина. Хвърленъ въ затвора, окѡванъ и карциранъ за неговото геройско държане предъ следователя-убиецъ, нашиятъ другаръ съ прангитѣ си издрасква и написва на стената горнитѣ слова, изтрѣгнати отъ измъченото му геройско сърце!

Следъ като прекарва дълги години въ затвори и лагери, той успѣва да избѣга, като избира свободата, само преди нѣколко месеца. Веднага той успѣва да влезе въ връзка съ своитѣ съмишленици и така ние сърдечно го приветствуваме между насъ!

Сега този българинъ, внукъ на единъ отъ най известнитѣ наши борци за свобода, е отново въ редицитѣ на емигрантитѣ-борци, които, високо адмириратъ неговата саможертва въ името на Родината!

Б.Н.Ф.

-Какво се кръстишъ, бабо Паршкево, още ли у Господа вѣрвашъ? рекълъ партийния ръководителъ, на старата бабичка предъ черквата.

-Вѣрвамъ я, азъ отъ 80 години си вѣрвамъ все у единъ Господъ, а вие за 20 години ги смѣнихте триста и петдесетъ и още на никой вѣра нѣмате!

-А бе, бай Ставре, каде влизашъ въ черквата съ това радио ? го пита свещеника.

-Нося го, отче, да го изповѣдашъ, че отъ 20 години непрекъснато ме лъже!